

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΣΤ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 - ΤΗΛ. 227 - 689

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969

ΑΡΙΘ. 27

**ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΊΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Ὡς μὴ ὄφειλε, μέγας σάλος καὶ βαρὺς μεταξὺ τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν σκανδαλισμὸς προεκλήθη ἐκ τῆς πληροφορίας, ὅτι ἡ συγκρότησις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς τρεχούσης Συνοδικῆς περιόδου εἶναι τάχα ἄκυρος.

Ὡς λόγος τῆς ὑποτιθεμένης ἀκυρότητος ὑπεστήριχθη, ὅτι ἡ συγκρότησις τῆς νέας Δ.Ι.Σ. ἀπεφασίσθη δῆθεν ὑπὸ μόνης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ ὄχι καὶ ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς προηγουμένης περιόδου. Τοῦτο ὁμως δὲν εἶναι ἀληθές· διότι, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀπὸ 5/3/69 ἀπόφασιν, ἠκολούθησε καὶ ἡ ἀπὸ 10/3/69 ἀπόφασις τῆς Ἀριστίνδην Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπομένως, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως κανονικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως νομικῆς, ἡ συγκρότησις τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς τρεχούσης 116ης Συνοδικῆς περιόδου εἶναι ἀπολύτως καταχωρωμένη.

Πρὸς ἀδιάφυστον πίστῳσιν τῶν ὡς ἄνω, μετ' ἀπόφασιν τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου, ληφθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 17/11/69, ἐθεωρήθη ἐπάναγκες, ὅπως ἐν τῷ παρόντι τεύχει τοῦ Ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δημοσιευθῶσι τὰ ἀκόλουθα κείμενα: Ἦτοι

1) Ἀπόσπασμα Πρακτικῶν τῆς ἀπὸ 10ης Μαρτίου 1969 συνεδρίας τῆς Ἀριστίνδην Δ.Ι.Σ.

2) Τὸ διοριστήριον ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἐστάλη πρὸς τὰ ἀρχιερατικά μέλη τῶν Μ. Σ. Ε. καὶ τοὺς Προέδρους αὐτῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου, συγκροτοῦσι τὴν Δ.Ι.Σ.

3) Ἀπόσπασμα Πρακτικῶν τῆς ἀπὸ 27ης Φεβρουαρίου 1969 συνεδρίας τῆς Δ.Ι.Σ., κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις περὶ τῶν προταθησομένων εἰς τὴν Ἱε-

ρὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἀρχιερατικῶν μελῶν τῶν Μ.Σ.Ε., ὡς καὶ περὶ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Δ.Ι.Σ.

4) Ἀνακοίνωσιν τοῦ Γραφείου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

5) Γνωμάτευσιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀναστασίου Χριστοφιλοπούλου περὶ τοῦ ἐγκύρου τῆς συγκροτήσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 116ης Συνοδικῆς περιόδου.

6) Ὅμοιαν Γνωμάτευσιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Μουρατίδου.

7) Τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀπὸ 11/11/1969 ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. ἐκδοθέντος ἀνακοινωθέντος, καὶ

8) Ἐπιστολὴν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνστ. Μουρατίδου.

Α'

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟ 10ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1969
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΙΝΔΗΝ Δ.Ι.Σ.

Ἡ Δ.Ι.Σ., κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1287/520 καὶ ἀπὸ 7/3/1969, κοινοποιηθείσης καὶ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ἡμερησίας Διατάξεως, συνελθοῦσα εἰς συνεδρίαν τῆ 10ῃ Μαρτίου 1969, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, παρόντων τοῦ Μακ. Προέδρου καὶ πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς, πλὴν τοῦ Σεβασμ. Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου ἀσθενοῦντος, ἔλαβε τὰς ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5 ἀποφάσεις αὐτῆς, ἐχούσας οὕτω:

«4. Εἴτα ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει α) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 3 τοῦ ν.δ. 126/1969 (περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου

51 § 1 του αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος β) ἐπικουρικῶς τὴν ἀπὸ 5-3 1969 καὶ ἐν τῇ Γ' συνεδρία τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ληφθεῖσαν σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτῆς τεθεῖσα πρότασις τῆς Δ.Ι.Σ., ὥρισεν ὡς κάτωθι τοὺς Πρόεδρους καὶ τὰ ἀρχιερατικὰ μέλη τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν διὰ τὴν τριετίαν 1969-1972:

α) Διὰ τὴν Μόνιμον Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Ναυπακτίας κ. Δαμασκηνόν, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Μαντινείας κ. Θεόκλητον καὶ Ἐλασσῶνος κ. Σεβαστιανόν.

β) Διὰ τὴν ἐπὶ θεμάτων ἠθικῆς καὶ δογματικῶν καὶ κανονικῆς τάξεως ζητημάτων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Κασσανδρείας κ. Συνέσιον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιον καὶ Λαγκαδᾶ κ. Σπυρίδωνα.

γ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Θείας Λατρείας, Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς καὶ Χριστιανικῶν Μνημείων καὶ Κειμηλίων Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Κοζάνης κ. Διονύσιον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Ζιχνῶν κ. Νικόδημον καὶ Χίου κ. Χρυσόστομον.

δ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας, ἥτοι μορφώσεως καὶ ἐπιμορφώσεως τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ ἐν γένει ἐκκλησιαστικοῦ ἐμμίσθου καὶ ἀμίσθου -ἐθελοντικοῦ προσωπικοῦ Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Ξάνθης κ. Ἀντώνιον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Φιλίππων κ. Ἀλέξανδρον καὶ Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνον.

ε) Διὰ τὴν ἐπὶ τῶν Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ, ἥτοι Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ παγκοσμίου προβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Τριφυλίας κ. Στέφανον καὶ Ἀττικῆς κ. Νικόδημον.

στ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ὁρησκευτικῆς διαφωτίσεως, Τύπου καὶ ἐκδόσεων, ὀπτικοακουστικῶν μέσων καὶ ἀντιμετωπίσεως ξένων προπαγανδῶν Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Μαρωνείας κ. Τιμόθεον καὶ Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ.

ζ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας (προσχολικῆς, σχολικῆς καὶ ἐξωσχολικῆς, φοιτητικῆς καὶ ἐργαζομένης) καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Κίτρους κ. Βαρνάβαν, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Νικαίας κ. Γεώργιον καὶ Νέας Πελαγονίας κ. Νικόλαον.

η) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Προαγωγῆς τοῦ Μοναχικοῦ βίου, ἥτοι τῆς ἰδρύσεως, διαλύσεως, συγχωνεύσεως Ἱερῶν Μονῶν κλπ., ἀνεγέρσεως, ἐπισκευῆς, διατηρήσεως τῶν κτιρίων αὐτῶν, λειτουργίας καὶ ἐπανδρώσεως αὐτῶν, διακονίας αὐτῶν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Νικοπόλεως κ. Στυλιανόν, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Καστορίας κ. Δωρόθεον καὶ Ὑδρας κ. Ἱερόθεον.

θ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Διοργανώσεως τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι τῶν γενικῶν ποιμαντικῶν ἐκδηλώσεων, τῆς ἐνοριακῆς δράσεως, τῆς ἐκκλησι. εὐποιίας καὶ τῆς μελέτης κοινωνικῶν προβλημάτων Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Διδυμοτείχου κ. Κωνσταντῖνον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Μηθύμνης κ. Ἰάκωβον καὶ Δημητριάδος κ. Ἥλιον.

ι) Διὰ τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβλημάτων, ἥτοι τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησι. Περιουσίας (μοναστηριακῆς διατηρητέας καὶ ἐκπονητέας, ἐνοριακῆς, ἰδρυματικῆς κλπ.) Μ.Σ.Ε.: ὡς Πρόεδρον τὸν Σεβ. Τρίκκης κ. Διονύσιον, ὡς μέλη τοὺς Σεβ. Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητον καὶ Ἐδέσσης κ. Καλλίνικον.

Οὕτως, οἱ κατὰ τὰ ἄνω Πρόεδροι τῶν ἐπὶ μέρους Μ.Σ.Ε. θὰ ἀποτελέσωσι κατ' ἄρθρον 10 τοῦ ν. δ/τος 126/69 τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου διὰ τὴν ἐφεξῆς τριετίαν.

5. Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει α) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 παρ. 1 τοῦ ν.δ/τος 126/69 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὸ ἄρθρον 51 παρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος καὶ β) ἐπικουρικῶς τὴν κατὰ τὴν Γ' συνεδρίαν τῆς 5-3-69 τῆς Ἰ.Σ.Ἱ. ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὥρισεν ὡς Ἀντιπρόεδρον τῆς Δ.Ι.Σ. τὸν ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἑλλάδος Σεβ. Καλαβρύτων κ. Γεώργιον».

Β'

ΤΑ ΔΙΟΡΙΣΤΗΡΙΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Κατόπιν τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ 4 ἀποφάσεως, ἐπικουρωθέντων τῶν Πρακτικῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 13-3-67, ὡς καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἀπεστάλη πρὸς τε τοὺς Πρόεδρους καὶ τὰ λοιπὰ ἀρχιερατικὰ μέλη τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἥτοι πρὸς τριάκοντα (30) ἐν συνόλῳ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερεῖς, τὸ διοριστήριον ἐγγραφον τῆς Δ.Ι.Σ., ἔχον οὕτω:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθμ. { Πρωτ. 1345
 { Διεκπ. 568 Ἀθήνησι 13/3/1969

Π ρ ὀ ς

Τὸν Σεβασμώτατον Μητροπολίτην Κίτρους
 κ. Β α ρ ν ἄ β α ν

Σεβασμώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Συνοδικῆ ἀποφάσει, ἄσμενοι γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ληφθεῖσης ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 5ης ἰσταμένου μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε., ὁμοίας δὲ τοιαύτης τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ληφθεῖσης ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 10ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε., ὁρίσθητε ὡς Πρόεδρος τῆς

Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας, (προσχολικῆς, σχολικῆς καὶ ἐξω-σχολικῆς, φοιτητικῆς καὶ ἐργαζομένης) καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων διὰ μίαν τριετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 16ης ἰσταμένου μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε., συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 16 παράγρ. 3 καὶ 4, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 51 παράγρ. 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126/1969 Ν. Δ/τος (περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος, Πρόεδρος
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐθροντανίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Προβέζης Στυλιανός
- † Ὁ Ξάνθης Ἀντώνιος
- † Ὁ Κυθήρων Μελέτιος
- † Ὁ Αἰδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Κασσανδρείας Συνέσιος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

Γ'

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΤΗΣ Δ.Ι.Σ. ΤΗΣ 27/2/1969

Ἐπειδὴ, ἐπίσης ὡς μὴ ὄφειλε, ἐν τε τῇ συνεδρίᾳ τῆς 1. Σ. 1. τῆς 5/3/1969 καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμερησίου Τύπου ἠγέρθη ἀμφισβήτησις, ἐὰν εἶχεν ἐκπληρωθῆ καὶ ἡ ἀπαίτησις τῆς διατάξεως ἐκείνης τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου, καθ' ἣν αἱ περὶ διορισμοῦ τῶν Προέδρων καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν προτάσεις γίνονται ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, δημοσιεύεται κατωτέρω τὸ ἀπόσπασμα τῶν Πρακτικῶν τῆς συνεδρίας τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 27/2/69 ὅχι μόνον τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ τὸ περιέχον τὴν ὅλην διεξαχθεῖσαν σχετικὴν συζήτησιν.

«23. Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, εἶπε:

«Ἄγιοι ἀδελφοί,

Συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 3, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ν.δ. 126/69 (περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος), καὶ ἐν ὄψει τῆς προσεχοῦς λήξεως τῆς θητείας τῆς παρούσης Ἀριστίνδην Συνόδου, δεόν ὅπως ἡ Δ.Ι.Σ. προβῇ εἰς τὴν ἐπιλογὴν, εἴτα δὲ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν Προέδρων καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἀντιλαμβάνομαι τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, ἣ ὅποια ἐπιπίπτει ἐπὶ τῶν ὁμων τῆς Δ.Ι.Σ. ἐν ὄψει τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἐκλογῆς. Ἀντιλαμβάνομαι ὡσαύτως τὴν κόπωσην, ἣτις λόγῳ τοῦ πελωρίου ἔργου, ὅπερ συνετέλεσεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, αἰσθάνεσθε. Ὅμως φρονῶ, ὅτι τὰ μέλη τῆς παρούσης Ἀριστίνδην Συνόδου, ἅπαντα ἀποτελοῦν τρόπον τινα τοὺς ἀρχιτέκτονας τοῦ νέου Κατα-

στατικοῦ Χάρτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀπορροεόντων νομοθετημάτων καὶ ἅπαντα ἐμελέτησαν τὸ πρόβλημα τῆς νέας διοργανώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων, εἶναι τὰ πλέον ἐνδεδειγμένα, ἵνα ἀναδεχθῶσι τὰς εὐθύνas τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. Ἀνστυχῶς δύο τῶν Σεβ. συνέδρων, ἦτοι ὁ Σεβ. Πατρῶν λόγῳ ἐπικειμένης ἀναλήψεως ἐτέρας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας, καὶ ὁ Σεβ. Κυθήρων, λόγῳ ὀρίου ἡλικίας, δὲν καθίσταται δυνατόν νὰ συνεχίσωσι παρέχοντες ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς ἐπιτηρείας αὐτῶν. Τοὺς λοιποὺς ὅμως θὰ παρεκάλουν, ὅπως θελήσωσι τὴν συνεργασίαν ταύτην, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ χρειαστοῦν βεβαίως καὶ τέσσαρες νέοι Ἱεράρχαι, Πρόεδροι ἰσαριθμῶν Μ.Σ.Ε., διὰ νὰ συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 10 μελῶν τῆς νέας Ἱ. Συνόδου. Ἐχω μετὰ χειρᾶς μου ἐτοιμοὺς τὰς προτάσεις πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. Πρὶν ἢ ὅμως θέσω ταύτας ὑπ' ὄψει Αὐτῆς, παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ εἶπω, ὅτι ὀδηγὸν σκέψιν μου κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν Μ.Σ.Ε. ἔσχον τὰ ἐκάστου ἴδια ἐνδιαφέροντα, τὰς ἰκανότητας κλπ. παράγοντας, οἵτινες προσιονίζονται τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης, εἶμαι τῆς γνώμης ὅπως εἰς τὰς καθ' ἕκαστον ὁμελείς ἀρχιερατικᾶς ἐπιτροπᾶς κληθῶσι νὰ συμμετάσχωσιν Ἱεράρχαι ἀνήκοντες κατὰ τὰ πρεσβεῖα εἰς τοὺς παλαιότερους, ἦτοι τοὺς χειροτονηθέντας πρὸ τοῦ 1965, εἰς τοὺς μεσαίους, καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους, ἦτοι τοὺς ἐκλεγέντας ὑπὸ τῆς Ἀριστίνδην Ἱ. Συνόδου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, προτείνω πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ.:

α) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Ναυπακτίας καὶ Ἐθροντανίας κ. Δαμασκηνόν, ὡς Πρόεδρον, καὶ τοὺς Σεβ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεόκλητον καὶ Ἐλασσῶνος κ. Σεβαστιανόν ὡς μέλη.

β) Διὰ τὴν ἐπὶ θεμάτων Ἠθικῆς καὶ Λογικῶν καὶ Κανονικῆς Τάξεως ζητημάτων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Κασσανδρείας κ. Συνέσιον, ὡς Πρόεδρον, καὶ τοὺς Σεβ. Δράμας κ. Διονύσιον καὶ Λαγκαδᾶ κ. Σπυρίδωνα.

γ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Θείας Λατρείας, Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης καὶ Μουσικῆς καὶ Χριστ. Μνημείων καὶ Κειμηλίων Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Σεργίαν καὶ Κοζάνης κ. Διονύσιον, ὡς Πρόεδρον, καὶ τοὺς Σεβ. Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Νικόδημον καὶ Χίου κ. Χρυσόστομον.

δ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Ξάνθης κ. Ἀντώνιον, ὡς Πρόεδρον, καὶ τοὺς Σεβ. Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Ἀλέξανδρον καὶ Φλωρίνης κ. Ἀργουστίνον.

ε) Διὰ τὴν ἐπὶ τῶν Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ, ἦτοι Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, Ἀποδήμιου Ἑλληνισμοῦ καὶ παγκοσμίον προβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, ὡς Πρόεδρον, καὶ τοὺς Σεβ. Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανον καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημον.

στ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Θρησκευτικῆς διαφωτίσεως,

τύπου και εκδόσεων, οπτικοακουστικῶν μέσων και αντιμετώπισεως ξένων προπαγανδῶν Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Ἰωαννῖων κ. Σεραφεῖμ, ὡς Πρόεδρον, και τοὺς Σεβ. Μαρουνείας κ. Τιμόθεον και Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφεῖμ.

ζ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Κίτρον κ. Βασιλάκη, ὡς Πρόεδρον, και τοὺς Σεβ. Νικαίας κ. Γεώργιον και Νέας Πελαγονίας κ. Νικόλαον.

η) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Προαγωγῆς τοῦ Μοναχικοῦ βίου Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Στυλιανόν, ὡς Πρόεδρον, και τοὺς Σεβ. Καστορίας και Δωρόθεον και Ὑδρας κ. Γερόθεον.

θ) Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Διοργανώσεως τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Διδυμοτείχου κ. Κων/νον, ὡς Πρόεδρον, και τοὺς Σεβ. Μηθύμνης κ. Ἰάκωβον και Δημητριάδος κ. Ἡλίαν.

και ι) Διὰ τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας Μ.Σ.Ε. τὸν Σεβ. Τρίκκης κ. Διονύσιον, ὡς Πρόεδρον, και τοὺς Σεβ. Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητον και Ἐδέσσης κ. Καλλίνικον.

Τοιαύτης οὔσης τῆς προτεινομένης συνθέσεως τῶν Μ.Σ.Ε. ἐξ ἐπόψεως τῶν μονίμων ἀρχιερατικῶν μελῶν, παρακαλῶ τὴν Δ.Ι.Σ., ὅπως ἐκφέρει τὴν ἐπ' αὐτῆς κρίσιν της).

Ἐν συνεχείᾳ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Σεβ. Τρίκκης, ὅστις ἐπικαλεσθεὶς τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην του, δὲν ἐνδείκνυται ἢ ἐκ νέου συμμετοχὴ τῶν μελῶν τῆς Ἀριστίνδην Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν νέαν Συνοδικὴν Περίοδον, παρεκάλει ὅπως, εἰς ἣν περιπτώσιν δὲν γίνῃ ἀποδεκτὴ ἢ ἀποφίς αὐτοῦ αὕτη, ἢ Ἱ. Σύνοδος ἐπιτρέψῃ αὐτῶ, ὅπως μὴ ἐκλεγῇ ἐκ νέου Συνοδικός, διὰ λόγους ὑγείας.

Ὅμιλῶν σχετικῶς και ὁ Σεβ. Ξάνθης ὑπεστήριξεν, ὅτι ἢ τυχὸν συμμετοχὴ τῶν νῦν Συνοδικῶν εἰς τὴν νέαν Ἱ. Σύνοδον θὰ δημιουργήσῃ ἐνδεχομένως ἀν μὴ νομικόν, τοῦλάχιστον ἠθικὸν θέμα, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἢ ὀδηγὸς σκέψεις τοῦ Μακαριωτάτου ἔχει σοβαρῶτατον ἔρεισμα.

Σχετικὴν θέσιν ὑπεστήριξεν ὁ Σεβ. Ναυπακτίας, προσθέσας ὅτι εἶναι λεπτόν τὸ θέμα, καθ' ὃ θὰ ἐμφανισθῇ ἢ νῦν Ἱ. Σύνοδος προτείνουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν της.

Ὅμιλῶν μετὰ ταῦτα ὁ Σεβ. Κασσανδρείας ἐδήλωσεν, ὅτι αἰσθάνεται ἰκανὴν τὴν ἐκ τῆς ληγούσης Συνοδικῆς αὐτοῦ θητείας κόπωσιν, και παρεκάλει ὅπως μὴ ἐπιμείνῃ ὁ Μακαριώτατος ἐπὶ τῆς προτάσεως αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ ἄτομόν του, εὐχαριστήσας διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην πρότασιν.

Εἶτα, ὁ Σεβ. Νικοπόλεως παρετήρησεν, ὅτι ὁ προτεινόμενος τρόπος συνθέσεως τῆς νέας Ἱ. Συνόδου ἔχει πολλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι θὰ κακισθῇ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ νῦν Συνοδικοί θὰ ὀρίσωσιν τὸν ἑαυτὸν των.

Συναφεῖς σκέψεις διετύπωσε, τέλος, και ὁ Σεβ. Διδυμοτείχου, προσθεὶς μόνον ὅτι ἐκ λόγων λεπτότητος ἐπιβάλλεται ἢ μὴ περαιτέρω παράτασις τῆς θητείας τῆς νῦν Ἱ. Συνόδου, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αὕτη δὲν ὀλοκλήρωσε τὸ ἔργον αὐτῆς και παρὰ τὴν πίστιν του, ὅτι ἀπὸ τοῦδε ἀπαιτεῖται ἢ συμπαραστάσις ὄλων πρὸς τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς κειμένης ἤδη ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας. Παρεμφερῆ διετύπωσε και ὁ Σεβ. Κυθήρων, ἐπιμείνας ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως παραμείνουν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων οἱ ἄγιοι ἀδελφοί, ἔστω ἐπὶ μίαν εἰσέτι Ζετίαν, ἵνα ἐφαρμοσῶσι πρῶτοι τὰ ὑπ' αὐτῶν θεσμοθετηθέντα.

Ὅμιλῶν μετὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος εἶπεν:

«Ἐκτιμῶ δεόντως πάντας τοὺς προβληθέντας λόγους ἐκ μέρους τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν. Ὅμως, μεγαλύτεραν βαρῦτητα κέκτηται ἢ ἐπιτυχία τῆς προσπάθειας, ἢ ἀνελάβομεν ἀπὸ κοινοῦ. Αἰσθάνομαι τὴν λεπτότητα βεβαίως τῆς θέσεως ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ὑμῶν, καλουμένου ὅπως προτείνῃ ἑαυτόν. Ἀντιλαμβάνομαι ὡσαύτως και τὸ γεγονὸς, ὅτι ἐνδεχομένως νὰ παρεξηγηθῶμεν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας. Θὰ ἐπρότεινα ὅμως, πρὸς συγκεκρισμένον τῶν ἀπόψεων, τὴν κάτωθι λύσιν: ἄς εἶπῃ τὸν τελευταῖον λόγον ἢ Ἱ.Σ.Ἱ. Οἱ ἔχοντες τὰς ἐπιφυλάξεις αὐτῶν Σεβ. Συνοδικοί ἄς ἀναμείνουν τὴν κρίσιν τῆς Ἱεραρχίας. Ἐπειδὴ μάλιστα διαβλέπω τὴν βασιμότητα τῶν φόβων ὑμῶν, ἐγὼ αὐτός, κείμενος ἐκτὸς τῶν Μ.Σ.Ε., θὰ φέρω τὸ θέμα ἐνώπιον τῆς Ἱ.Σ.Ἱ. και θὰ ζητήσω τὴν γνώμην αὐτῆς. Θὰ θέσω ὑπὸ τὴν κρίσιν της τὴν πρότασίν μου, ὡς ἀνωτέρω διέλαβον περὶ αὐτῆς, και θὰ προκαλέσω ψηφοφορίαν ἐπ' αὐτῆς. Ἐὰν ἢ Ἱ.Σ.Ἱ. ἐγκρίνῃ, τότε ὅλοι δέον νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐν συνεχείᾳ συνερχομένη ἢ Ἀριστίνδην Δ.Ι.Σ. θὰ ἐπαναλάβῃ, λαμβάνουσα ὁμοίαν ἀπόφασιν, ὡς ὀρίζει τὸ ν.δ. 126/69 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἐπίσης, κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ψηφίζων, θὰ θεωρηθῆται, ὅτι δὲν ψηφίζει ἑαυτόν, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ μέλη τῶν Μ.Σ.Ε. Ὅττω παρακάμπτεται και τὸ ἠθικὸν ἐμπόδιον, ὅπερ συναντᾶτε, και εἰκότως».

Κατόπιν τῆς ὡς ἄνω δηλώσεως τοῦ Μακαριωτάτου, ἢ Ἱ. Σύνοδος ἐπέκρινεν ὡς ἔχει τὴν ὡς ἄνω πρότασιν αὐτοῦ και ἀπεφάσισεν, ὅπως κατὰ τὴν συνερχομένην Ἱ.Σ.Ἱ. τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτῆς ὁ κατὰ τὰ ἄνω πλήρης κατάλογος τῶν ἀρχιερατικῶν μελῶν τῶν Μ.Σ.Ε., προκειμένου ἵνα αὕτη ἐκφέρει ἐπ' αὐτοῦ τὴν κρίσιν αὐτῆς, ἀναλαβοῦσα τὴν ἠθικὴν δέσμευσιν, ὅπως διὰ μεταγενεστέρας αὐτῆς ἀποφάσεως, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει, ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Σ. Ἱ., οἰαδῆποτε ἤθελεν εἶναι αὕτη.

Ὁσαύτως, τῇ ὁμοίᾳ προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, ἀπεφασίσθη ὅπως ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς νέας Ἱ. Συνόδου προταθῇ πρὸς ἐγκρίσιν ὑπὸ τῆς Ἱ.Σ.Ἱ. ὁ Σεβ. Καλαβρύτων κ. Γεώργιος, ἀκολουθηθησομένης και ἐν προκειμένῳ τῆς αὐτῆς ὡς και κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαδικασίας.

Μεθ' ἧ ἐλύθη ἡ συνεδρίασις, παρασχεθείσης τῷ Μακαριωτάτῳ Συνοδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ὅπως δι-
εκπεραιῶ τὰς ὑπηρεσιακῆς φύσεως ὑποθέσεις, τῶν πα-
ρόντων Πρακτικῶν θεωρηθέντων ὡς ἐπικευρωμένων».

Δ'

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΣΥΚΡΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ Δ.Ι.Σ. ΤΗΣ ΤΡΕΧΟΥΣΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Πρὸς κατασίγασιν τοῦ ὑπὸ σχετικοῦ δημοσιεύματος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορινθίας προκλη-
θέντος δημοσιογραφικοῦ θορύβου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκο-
πος, μὴ συνεδριαζούσης τῆς Δ.Ι.Σ., ἐθεώρησεν ἐπ' ἀνάγκης,
ὅπως παράσχη ἐν συντομίᾳ τὰ σχετικά πρὸς τὸ ἐγερθὲν
ζήτημα στοιχεῖα, ἐπιφορτίσας τὸ Γραφεῖόν του, ἵνα
ἐκδώσῃ τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Γραφείου τοῦ Μακαριωτά-
του Ἀρχιεπισκόπου, τὰ δημοσιευθέντα εἰς καθημε-
ρινὰς ἐφημερίδας περὶ τοῦ κύρους τῆς συνθέσεως τῆς
Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς ἐγκυρότητος τῶν
πράξεων αὐτῆς ἀποτελοῦν καθαρὰς εἰκοτολογίας τῶν
γραφόντων, ἐμφανιζόμενας ὅτι στηρίζονται τάχα ἐπὶ
γνωματεύσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.
Σημειωτέον, ὅτι ἡ γνωμάτευσις αὕτη ἔχει δημοσιευθῆ
ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου εἰς τὰς σελ. 306-
307 τοῦ 14ου τεύχους τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ γνωμάτευσις ἀναφέρεται
μόνον εἰς τὴν δυνατότητα τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸ κύρος τῶν ἀποφάσεων
αὐτῆς, κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύ-
σεως τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν σύνθεσιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνό-
δου, ἀνεκοινώθη, ὅτι αὕτη εἶναι ἀπολύτως σύννομος,
στηριζομένη εἰς ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὴν παρ. 1 τοῦ
ἄρθρου 51 τοῦ Ν.Δ. 126/1969 ἀρμοδίας Δ.Ι.Σ., καθ'
ὅσον ἡ σύνθεσις αὕτη, προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτά-
του Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱε-
ραρχίας ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 5-3-69, ἐνεκρίθη καὶ ὑπ'
αὐτῆς διὰ συντριπτικῆς πλειοψηφίας, καθ' ὅσον ἐπὶ
παρόντων ἐξήκοντα ἐπτὰ (67), μόνον οἱ 10 κατεψή-
φισαν, οἱ 4 ἔδωκαν ψῆφον λευκὴν, 1 ἀπέσχε, 3 ἀπεχώ-
ρησαν καὶ 49 ἐνέκριναν τὴν πρότασιν. Ἀκολούθως, ἡ
πρότασις αὕτη, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου
51 τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου, ὑπεβλήθη εἰς τὴν
Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον τῆς 115ης Συνοδικῆς περιόδου
καὶ ἐγένετο δεκτὴ ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10-
3-1969».

Ε'

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Καθηγ. κ. ΑΝ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄτυχῶς, μὴ κατασιγασθέντος ἐν τῷ μεταξύ τοῦ
ἐγερθέντος θορύβου, καίτοι τὸ ζήτημα, διὰ πάντα κα-
λῆς πίστεως ἀναγνώστην, κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
ὡς ἄνω ἀνακοινωθέντος ἦτο τόσον πασιφανές, ὁ Μακ.
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπημύθη εἰς τοὺς ἀρμο-
δίους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ παρεκάλεσεν
αὐτούς, ἵνα ἐκφέρωσι τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος γνώμην

των. Οὕτως, ὁ καθηγητὴς κ. Ἄν. Χριστοφιλόπουλος
ἀπήτησεν ὡς ἑξῆς:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1969

Π ρ ὀ ς

τὸν Μακαριώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Ἐ ν τ α ὐ θ α

Μακαριώτατε,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ σημερινῆν χρονολογίαν
ὑπ' ἀρ. 6148 ἐγγράφου τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος
ὑποβάλλω εὐλαβῶς τὰς ἀκολούθους σκέψεις. Ἐκ τοῦ
συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 16 § 3 καὶ 51 τοῦ ν.δ. 126/
1969 συνάγεται σαφῶς, ὡς ἐδέχθη καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 498/
1969 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κρά-
τους, ὅτι τὰς ἀρμοδιότητας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς
Ἱεραρχίας κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος
τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος ἀσχεῖ ἡ Διαρκῆς
Ἱερά Σύνοδος, πλην ὠρισμένων ἐνταῦθα ἀναγραφόμε-
νων ἐξαιρέσεων, δι' ἃς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀρμοδία
ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Κατὰ συνέπειαν,
ἀπολύτως νομίμως καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιό-
τητος αὐτῆς ἐνήργησεν ἡ τότε ἐν ἐνεργείᾳ Διαρκῆς
Ἱερά Σύνοδος, ἥς ἡ θητεία εἶχε παραταθῆ διὰ τοῦ ἄρ-
θρου 51 § 2 τοῦ αὐτοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος
μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου 1969, προβάσα κατὰ τὴν
συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 10ης Μαρτίου 1969 εἰς τὴν ἐκλο-
γὴν τῶν Προέδρων τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτρο-
πῶν, οἵτινες θὰ συνεχρότου μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
που Ἀθηνῶν τὴν διάδοχον αὐτῆς Διαρκῆ Ἱεράν Σύν-
οδον, δεδομένου ὅτι τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἐμπίπτει εἰς
οὐδεμίαν τῶν ἐν ἄρθρῳ 51 § 1 τοῦ ν.δ. εἰσαγομένων
ἐξαιρέσεων, δι' ἃς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξηκολούθει νὰ
εἶναι ἀρμοδία καὶ κατὰ τὴν προσηχῆ τριετίαν ἡ Ἱερά
Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Τὸ ὅτι προηγήθη ὀλίγας
ἡμέρας προηγουμένως (5 Μαρτίου 1969) ἀπόφασις
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἥτις προέκρινε
τὰ αὐτὰ πρόσωπα ὡς Προέδρους τῶν Μονίμων Συνο-
δικῶν Ἐπιτροπῶν, οὐδαμῶς παραβιάζει τὸ κύρος
τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὁμοίας κατὰ περιεχόμενον
ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις ἔχει
αὐτοτελῆ νομικὴν ὑπόστασιν. Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ληφθεῖσα ὡς ἐκ περισσοῦ
εἶτε πρὸς μείζονα νομικὴν ἐξασφάλισιν, εἶτε ὡς διατύ-
πωσις εὐχῆς τοῦ εὐρυτέρου συλλογικοῦ ὀργάνου, εἰς ὃ
μετέχουν κατὰ νόμον ἅπαντες οἱ ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολι-
ται, πρὸς τὴν ὀλιγομελεστέραν Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον
διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ ἐν λόγῳ θέματος δὲν δύναται,
ἐπαναλαμβάνων, νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ κύρος τῆς ὑπὸ τῆς
τελευταίας ἀποκλειστικῶς πρὸς τοῦτο ἀρμοδίας, λη-
φθείσης ἀποφάσεως καὶ ἀπορῶ πῶς ἐγεννήθη ἡ παρα-
μικρὰ περὶ τούτου ἀμφιβολία.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Α. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

ΣΤ'

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Καθηγ. κ. ΚΩΝΣΤ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ

Ὁμοίως, ὁ καθηγητὴς κ. Κωνστ. Μουρατίδης ἐγνωμάτευσεν ὡς ἑξῆς:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1969

Π ρ ὀ ς

Τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΝ, Πρόεδρον

τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΝΤΑΥΘΑ

Μακαριώτατε,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ τεθέντος ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 6148/10.11.1969 Ὑμετέρου ἐγγράφου περὶ τῆς νομιμότητος τῆς συγκροτήσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς 116ης Συνοδικῆς Περιόδου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, τοῦ κύρους τῶν Πράξεων αὐτῆς, ὑποβάλλω εὐλαβῶς τὴν ἀκόλουθον γνωμάτευσιν:

1. Κατὰ τὸ ἄρθρον 51 § 1 τοῦ ν. δ/τος 126/1969 πάσας τὰς ἀρμοδιότητας τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πλὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 ἑδαφ. ΣΤ', Ζ', Θ', ΙΓ' ὀριζομένων, ἀσκεῖ κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθετήματος τούτου, ἡ ἐκάστοτε νομίμως καθιδρυμένη Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος.

2. Διὰ τοῦ ἄρθρου 51 § 2 τοῦ αὐτοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος παρετάθη μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου 1969 ἡ θητεία τῆς τότε Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου, τῆς μόνον ἀρμοδίας, συμφώνως τῇ παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 51, νὰ συγκροτήσῃ τὴν διάδοχον αὐτῆς Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον τῆς 116ης Συνοδικῆς Περιόδου, δεδομένου ὅτι ἡ ἀρμοδιότης συγκροτήσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διὰ τοῦ ἄρθρου 51 § 1 τοῦ ν.δ. 126/1969 εἰσαγομένας ἐξαιρέσεις, διὰ τὰς ὁποίας παραμένει μόνη ἀρμοδία καὶ κατὰ τὴν προσεχῆ τριετίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.

3. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐξουσιοδότησιν ταύτην τοῦ ἄρθρου 51 § 1 καὶ συνεπῶς ἀπολύτως νομίμως καὶ ἀρμοδίως, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς 115ης Συνοδικῆς Περιόδου προέβη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10ης Μαρτίου 1969 εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Προέδρων τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, οἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν.δ. 126/1969 συγκροτοῦν μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὡς Προέδρου τὴν Διαρκῆ Ἱεράν Σύνοδον.

4. Ἡ ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 5ης Μαρτίου 1969 πρόκρισις τῶν αὐτῶν προσώπων ὡς Προέδρων τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐπίδρασιν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου, δεδομένου ὅτι αὐτὴ ἀπεφάσισεν ἐν προκειμένῳ δυνάμει τῆς δοθείσης αὐτῇ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 51 § 1

τοῦ ν.δ. 126/1969 καὶ οὐχὶ κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαρτίου τοῦ 1969. Συνεπῶς τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς συγκλήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τῶν Πράξεων τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, οὐδεμίαν ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς συγκροτήσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς 116ης Συνοδικῆς Περιόδου ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς 115ης τοιαύτης. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν ἐν προκειμένῳ μόνον συμβουλευτικὸν καὶ ἐπικουρικὸν χαρακτήρα καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει καὶ ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 10.3.1969, τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐχούσης κατὰ λέξιν ὡς ἑξῆς: «Ἐχουσα ὑπ' ὄψει: α) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 3 τοῦ ν. δ/τος 126/1969 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 51 παρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος καὶ β) ἐπικουρικῶς τὴν ἀπὸ 5-3-69 καὶ ἐν τῇ Γ' συνεδρίᾳ τῆς Ι.Σ.Ι. ληφθεῖσαν σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ κρίσιν αὐτῆς τεθεῖσα πρότασις τῆς Δ.Ι.Σ., ὥρισεν ὡς κάτωθι τοὺς Προέδρους καὶ τὰ Ἀρχιερατικά μέλη τῶν Μ.Σ.Ε. διὰ τὴν τριετίαν 1969-1972».

Ὅθεν οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς 116ης Συνοδικῆς Περιόδου συνεκροτήθη ἀπολύτως νομίμως καὶ ἐντὸς τῶν κύκλων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς ὑπὸ τῆς μόννης ἀρμοδίας Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς 115ης Συνοδικῆς Περιόδου καὶ δὴ καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 51 § 1,2 τοῦ ν. δ/τος 126/1969.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ Γνωμοδοτῶν

ΚΩΝ. ΜΟΥΡΑΤΙΑΗΣ

Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

Ζ'

ΤΟ ΑΠΟ 11/11/69 ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ Δ.Ι.Σ.

Τέλος, ἡ Δ.Ι.Σ., ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 11/11/69, λαβοῦσα γινῶσιν τῶν διατρεξάντων, ἐν τῷ ἀνακοινωθέντι αὐτῆς τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας περιέλαβε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κατόπιν τοῦ συνεχιζομένου δημοσιογραφικοῦ θορύβου, ἐζητήθη ἡ γνωμάτευσις τῶν δύο ἀρμοδίων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἧτοι τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀναστασίου Χριστοφιλοπούλου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κων. Μουρατίδου. Ἀμφότεροι ἀδιστάκτως ἀποφαινόνται, ὅτι δὲν ὑφίσταται θέμα περὶ ἀκυρότητος τῆς συγκροτήσεως τῆς Δ.Ι.Σ.

Οὕτω, ὁ μὲν Καθηγητὴς κ. Χριστοφιλόπουλος γράφει, ὅτι ἀπολύτως νομίμως καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς ἐνήργησεν ἡ τότε ἐν ἐνεργείᾳ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος... προβάσασα κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 10ης Μαρτίου 1969 εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν

Προέδρων τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, οἵτινες θὰ συνεκρότουν μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τὴν διάδοχον αὐτῆς Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον».

Παραλλήλως καὶ ὁ Καθηγητῆς κ. Μουρατίδης γράφει ὅτι «Οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς 116ης Συνοδικῆς περιόδου (δηλ. ἡ παροῦσα Δ.Ι.Σ.) συνεκροτήθη ἀπολύτως νομίμως καὶ ἐντὸς τῶν κύκλων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Δ.Ι.Σ. τῆς 115ης Συνοδικῆς περιόδου, καὶ δὴ καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 51 παρ. 1 καὶ 2 τοῦ Ν. Δ/τος 126/69».

Η'

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΚΩΝΣΤ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΟΥ

Ἐν συνεχείᾳ, ἐξ οἰκείας πρωτοβουλίας, ὁ καθηγητῆς Κωνστ. Μουρατίδης ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῶν Ἀθηνῶν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν αὕτη ἠρνήθη νὰ δημοσιεύσῃ ἀμέσως καὶ τὴν ὁποίαν ὁ κ. καθηγητῆς ἠναγκάσθη νὰ ἀποστείλῃ πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Κόσμος». Ἡ ἐπιστολή αὕτη, ἐξετάζουσα καὶ τὴν κανονικὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Κύριε Διευθυντά,

Πρὸς διαφώτισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων «παραγόντων» ὑπὸ τῶν ὁποίων, ὡς γράφετε, εὐρύτατα συζητεῖται ἡ ἀπὸ 10 τρεχ. μηνὸς γνωμάτευσίς μου ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ἐρωτήματος ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. περὶ τῆς νομιμότητος τῆς συγκροτήσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 116ης Συνοδικῆς περιόδου, παρακαλῶ, ὅπως, συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δημιουργίας ψευδῶν ἐντυπώσεων, δημοσιεῦσητε εἰς τὴν ἐφημερίδα ὑμῶν τὰ ἑξῆς:

1. Ἐν πρώτοις οἱ «ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες» φαίνεται νὰ λησμονοῦν, ὅτι ὁ ἐσχάτως ἐγερεῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σάλος προῆλθεν ἐκ τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς νομιμότητος (καὶ ὄχι τῆς κανονικότητος) τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ συνεπῶς τὸ τεθὲν ἐρώτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαλούμην νὰ ἀπαντήσω, συνίστατο εἰς τὸ ἐὰν ἡ συγκροτήσις τῆς Δ.Ι.Σ. ἦτο νόμιμος.

2. Ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα λογικῆς συνεπειᾶς ἡ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, εἰς οὓς ἀναφέρεσθε, ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους τοῦ συγκληθέντος κατὰ Μάρτιον τοῦ 1969 κανονικοῦ καὶ δὴ καὶ θείου δικαίου θεσμοῦ τῆς Ἱεραρχίας διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν νόμων καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους τῆς νομίμως συγκληθείσης Δ.Ι.Σ. διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων.

3. Ὡς καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερον δι' ὄλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων (Πρβλ. Καν. Μουρατίδου, Σχέσις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου καὶ τῶν νεωτέρων κατευθύνσεων ἐν τῇ Ἐκκλησιολογίᾳ καὶ τῇ Πολιτειολογίᾳ, τόμος Α' Ι. Ἀθῆναι 1965, σελ. 8 ἐξ. - Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Σύνταγμα, Ἀθῆναι 1968) ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνων ἐναντι τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, ἐκφράζω βαθεῖαν θλίψιν, διότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος

ἐκκλησιαστικὸς σάλος ἠγέρθη καὶ δὴ καὶ ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες φύσει καὶ θέσει ἔπρεπε νὰ θέτουν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τοὺς ἱεροὺς τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας ὑπεράνω τῶν νόμων τῆς Πολιτείας, διὰ τῆς ἐπικλήσεως, ὡς εἶπον, τῶν νόμων τῆς Πολιτείας πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραρχίας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες ἐπικαλοῦνται τὴν ἀρμοδιότητά μου ὡς καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἵνα ἐκφράσω τὴν γνώμην μου καὶ ἐξ ἐπόψεως Κανονικοῦ Δικαίου ἐπὶ τοῦ ἐγερθέντος προβλήματος, ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω τὰ ἑξῆς:

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἀκόμη, καθ' ἣν ἠθέλομεν δεχθῆ, ὅτι ὑφίστατο κενὸν εἰς τὴν σχετικῆν περὶ ρυθμίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοργανώσεως πολιτειακὴν νομοθεσίαν, καὶ πάλιν οὐδόλως θὰ συνεπήγετο τοῦτο τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραρχίας ἐξ ἐπόψεως Κανονικοῦ Δικαίου. Διότι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι σωματεῖον, ἡ ὑπαρξίς της δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ Κράτους, ἡ Ἐκκλησία προϋφίσταται τοῦ Κράτους καὶ ζῆ καὶ ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς αὐτατελῶν πηγῶν ὡς ἐνιαῖος καὶ ἀδιαίρετος θεανθρώπινος ὀργανισμὸς, ὡς τὸ μυστικὸν δηλονότι Σῶμα τοῦ Θεανθρώπου, ἐφωδιασμένως μὲ ἐξουσίαν πρωτογενῆ. Ἐξ ἐπόψεως συνεπῶς Κανονικοῦ Δικαίου καὶ ἐφ' ὅσον δεχόμεθα, ὅτι ἐπληρώθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας οὐδεμία θὰ ὑφίστατο ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐγκύρως καὶ κανονικῶς συνεκλήθη, διότι θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀδιανόητον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐν κενὸν τῆς πολιτειακῆς νομοθεσίας ἡ νομοτεχνικὴ ἀνωμαλία δύναται νὰ νεκρώσῃ ἢ νὰ καταδικάσῃ εἰς ἀδράνειαν τοὺς θεῖα δικαίω θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς πρὸς τὸ ἐρώτημα: ἐὰν τὸ ἔλασσον Σῶμα δύναται νὰ ἐπικυρώσῃ πράξιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ μειζονος Βεβαίως, ἡ ἀπάντησις εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀρνητικῆ. Ἀλλὰ ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται σύγκρισις τοῦ Κανονικοῦ καὶ τοῦ νομικοῦ στοιχείου. Καὶ ἐξ ἐπόψεως μὲν νομικῆς, ἦτοι τῆς νομιμότητος, δὲν ὑφίσταται θέμα, διότι διὰ τὴν Πολιτείαν ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἄκυρος. Ἐξ ἐπόψεως, ὅμως, Κανονικοῦ Δικαίου ἡ ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 115ης Συνοδικῆς περιόδου ὑποβολὴ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῶν προσώπων, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ συγκροτήσουν τὴν Δ.Ι.Σ. τῆς 116ης Συνοδικῆς περιόδου ἀποδεικνύει πλήρως τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐξαρθήσεως τῆς Δ.Ι.Σ. ἀπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Κατὰ συνέπειαν εἶναι σαφέστατον ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. περιβολὴ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας διὰ τοῦ ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Πολιτείας ἐπιβαλλομένου τύπου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐξ ἐπόψεως Κανονικοῦ Δικαίου τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπικυρώσεως, ἀλλὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐντολῆς τοῦ ἀνωτέρου ὀργάνου πρὸς κατώτερον.

Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ δίκαιον δηλαδὴ τῆς Χάριτος, δὲν ἐπικρατεῖ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον ἀποκτείνει, ἀλλὰ «τὸ Πνεῦμα ὑπερ ζωοποιεῖ» (Β' Κορ. γ' 6).

Μετὰ τιμῆς
Κ. Δ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ».

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὃν τὸ «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» (Ἰωάν. 14,17. 15,26. 16,13), ποδηγετεῖ καὶ καθοδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 16,13), καὶ ἀναδεικνύει αὐτὴν ἀλάθητον φορέα καὶ ἐρμηνευτὴν καὶ διδάσκαλον τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, καὶ «στῦλον καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. 3,15), μεταλαμπαδεύουσιν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ἔτι δὲ ὑπομιμνήσκει καὶ διδάσκει αὐτῇ πάντα ὅσα ὁ Κύριος ἐδίδαξε, διαφυλάσσει οὕτως ἀναλλοίωτον καὶ ἀνόθευτον καὶ περαιτέρω διαπτύσσει τὸ ἐφ' ἅπαξ ἀποκαλυφθὲν καὶ παραδοθὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (Ἰωάν. 14,26). Ὁμοίως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ λαλήσαν ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ ἀεὶ λαλοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐξασφαλίζει τὴν ἐνότητά καὶ ἀκεραιότητα καὶ γνησιότητα τῆς ἐν αὐταῖς ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως, ἐφ' ἧσον «τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος ἢ Καινῆ καὶ ἢ Παλαιᾶ, καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἐν ἐκείνῃ φθεγγόμενον, καὶ ἐνταῦθα ἐλάλησε»²⁷, καὶ ἐξακολουθεῖ λαλοῦν πάντοτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὕτως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος» τὴν ἀλήθειάν του, τοῦ ἐρευνῶντος καὶ φωτίζοντος καὶ αὐτὰ «τὰ βῆθη τοῦ Θεοῦ... ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ Πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. 2, 10. 12), ὅστις πράγματι ἔδωκεν ἡμῖν «Πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ» (Ἐφ. 1, 17). Ὁ Παράκλητος προσέτι καὶ τοὺς Ἀποστόλους ἐφώτισε καὶ ἐσόφισε καὶ ἰκάνωσεν, ὅπως ὑπερνηκῶσιν τὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς ἐχθρούς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. «Τὸ δὲ αἴτιον, οὐκ αὐτοὶ ἤσαν οἱ λαλοῦντες, ἀλλ' ἡ τοῦ Πνεύματος δύναμις»²⁸. Τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α΄ Κορ. 2,4), δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία διδάσκει «οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου» (Α΄ Κορ. 2,13). Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστῶν προκειμένου «ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, κράζον Ἀββᾶ ὁ πατήρ» (Γαλ. 4,6), ἐντεῦθεν δὲ καὶ «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ» (Α΄ Κορ.

12,4)²⁹. Περαιτέρω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ φύλαξ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῆς ἀκεραιότητος καὶ γνησιότητος τῆς ἀποστολοπαραδότου δογματικῆς διδασκαλίας καὶ παραδόσεως αὐτῆς, αὐτὸ δὲ «καθάπερ λύχνος τῆς οἰκείας ἐνεργείας δωρούμενον»³⁰, φωτίζει τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ ὅταν συνέρχεται αὐτὴ εἰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, πρὸς κατανόησιν τῶν ἀποκεκαλυμμένων θείων ἀληθειῶν καὶ ὀρθὴν ἐρμηνείαν καὶ διατύπωσιν αὐτῶν διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ μετάδοσιν εἰς τοὺς πιστούς, διαλύον πᾶσαν ἀσάφειαν ἢ πλάνην καὶ ἀναδεικνύον τὴν Ἐκκλησίαν ὄντως ἀλάθητον. Ἐπὶ πλέον αὐτὸ ἐγγυᾶται τὸ γνήσιον καὶ ἀκαινοτόμητον τῆς ἅπαξ παραδοθείσης τοῖς ἁγίοις πίστεως καὶ αὐτὸ διαμορφώνει καὶ διασφύζει ἀναλλοίωτον τὴν κοινὴν πίστιν καὶ συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξασφαλίζον τὴν ἐν χρόνῳ συνέχειαν καὶ διαίωνα αὐτῆς. Ἐκτενέστερον ἢ Ὁμολογία τοῦ Δοσιθέου διδάσκει: «Πιστεύομεν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκεισθαι τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ὁ ἀληθὴς Παράκλητος, ὃν πέμπει παρὰ τοῦ Πατρὸς ὁ Χριστὸς, τοῦ διδάσκειν ἕνεκα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ σκότος ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν διανοίας ἀποδιώκειν. Ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἑμῶς διδασχὴ οὐκ ἀμέσως, ἀλλὰ διὰ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ καθηγουμένων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καταγαλίζει τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς γὰρ ἡ πᾶσα Γραφὴ ἐστὶ τε καὶ λέγεται λόγος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὐχ ὅτι ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ ἐλαλήθη, ἀλλ' ὅτι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία διδάσκειται μὲν ὑπὸ τοῦ ζωαρχικοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ διδασκάλων (ὧν κοινὸν μετὰ τῆς Γραφῆς καὶ ἔσχατον κριτήριον αἱ Οἰκουμενικαὶ ἅγιοι Σύνοδοι), καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον πεπείσμεθα, ἀλλὰ καὶ ἀληθῆς καὶ βέβαιον ἀναμφιβόλως εἶναι ὁμολογοῦμεν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀδύνατον ἁμαρτῆσαι ἢ ὀλιως πλανηθῆναι ἢ ποτε τὸ ψεῦδος ἀντὶ τῆς ἀληθείας ἐκλέξει. Τὸ γὰρ πανάγιον Πνεῦμα, ἀείποτε ἐνεργοῦν διὰ τῶν πιστῶς διακονούντων ἁγίων Πατέρων καὶ καθηγουμένων, πάσης ὅποιασὺν πλάνης τὴν Ἐκκλησίαν ἀπαλλάττει»³¹.

Περαιτέρω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ «φῶς ἐμποιοῦν καὶ φῶς πνέον» καὶ «φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν», φωτίζει καὶ ἐνισχύει τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς τριπλῆς διακονίας τῆς, τῆς τε

29. Συναφῶς ὁ Μ. Βασίλειος παρατηρεῖ: «Οὔτε γὰρ δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ... οὔτε γὰρ Υἱὸν προσκυνῆσαι δυνατόν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, οὔτε ἐπικαλέσασθαι δυνατόν τὸν Πατέρα, εἰ μὴ ἐν τῷ τῆς υἰοθεσίας Πνεύματι». (Περὶ Ἁγ. Πνεύματος 12,27, PG 32, 116).

30. Μαξιμου Ὁμολογητοῦ, Πρὸς Θαλάσσιον 63, PG 90, 672: «Λύχνου γὰρ τρόπον τὸ σκότος λύοντος, πᾶσα τοῦ Πνεύματος ἐνεργεῖα τὴν πολυτροπὸν γένεσιν τῆς ἁμαρτίας ἐξωθεῖσθαι τῆς Ἐκκλησίας... πέφυκεν».

31. Δοσιθέου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Ὁμολογία πίστεως, ὅρος 12, παρὰ Ἰω. Καρμίρη, μν. ἔ. τ. Π², σ. 835.

27. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Ψαλμ. 115,2 PG 55, 321.

28. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Ματθ. ὁμιλ. 33,4, PG 57, 393. Καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐρμᾶ παρίσταται «τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λαλήσαν μετὰ σοῦ ἐν μορφῇ τῆς Ἐκκλησίας» (Παραβ. 9,1,1).

διδασκτικῆς καὶ τῆς ἱερατικῆς καὶ τῆς ποιμαντικῆς, τοσούτω μᾶλλον ὅσω τοὺς ποιμένας αὐτὸ «τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28). Οὐ μόνον δὲ τοὺς ποιμένας, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐαγγελιστὰς καὶ διδασκάλους πέμπει εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς διακονίας τοῦ λόγου καὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἁγίων (Ἐφ. 4, 11-12), καὶ ἱκανοῖ ἐξοπλίζον μεθ' ὑπερφυσικῆς δυνάμεως αὐτοὺς καὶ πάντα τὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς διδασκτικῆς καὶ ἱεραποστολικῆς καὶ ἀπάσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας αὐτῶν. Ὁμοίως τὸ αὐτὸ Πνεῦμα γεννᾷ καὶ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον πιστοῖς τὴν πίστιν ἐκείνην, ἥτις εἶναι «οὐχ ἡ γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, ἀλλ' ἡ ταῖς τοῦ Πνεύματος ἐνεργείαις ἐγγυωμένη»³², καὶ φωτίζει αὐτοὺς «πρὸς κατανόησιν καὶ θεωρίαν τῶν παρ' αὐτοῦ διατεταγμένων» ἀληθειῶν καὶ ἀγαθῶν διδασμάτων³³, ἄγον ἅμα αὐτοὺς εἰς ἐνάρετον βιοτὴν καὶ ἁγιασύνην, ὡς Πνεῦμα ἁγιασύνης καὶ χάριτος (Ῥωμ. 1,4. Ἐβρ. 10,29), ἀφοῦ πρὸς τοῦτο «εἴλετο ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας» (Β' Θεσ. 2,13). Πρὸ πάντων δὲ τὸ Πνεῦμα «ὀδηγεῖ καὶ χειραγωγεῖ εἰς τὴν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τελείαν ἐπίγνωσιν τε καὶ μύησιν τοῦ ... Χριστοῦ»³⁴ καὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, ὅστις διὰ τοῦτο εἶπε περὶ αὐτοῦ, ὅτι «ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν» (Ἰωάν. 16,14). Γενικῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὰ «πάντα ἐνεργεῖ» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ (Α' Κορ. 12,13 ἐξ.), τὰ «πάντα χορηγεῖ, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῦ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδασκεν, ἀλειτουργοὺς ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας»³⁵. Διὰ πάντα ταῦτα ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐξαιρῶν τὸ ἀπαραίτητον τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐδίδασκεν: «Εἰ μὴ Πνεῦμα ἦν ἅγιον, Κύριον Ἰησοῦν εἰπεῖν οὐκ ἠδυνάμεθα..., τὸν Θεὸν παρακαλέσαι οὐκ ἠδυνάμεθα οἱ πιστοί..., λόγος σοφίας καὶ γνώσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἦν..., ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οὐκ ἦσαν καὶ γὰρ οὗτοι διὰ τοῦ Πνεύματος γίνονται...». Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας μόνον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «ἐκκαλύπτεται» ἡμῖν, «καθ' ὅσον ἡμῖν δέξασθαι δυνατόν», ἐφ' ὅσον «εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα, τὸ ἐπιστάμενον τὰ ἀπόρητα τοῦ Θεοῦ, ἀπεκάλυψεν, οὐκ ἂν ἐμάθομεν»³. Οἱ χριστιανοὶ ἔχουσι τὸ προνόμιον καὶ τὴν «τιμὴν» τοῦ «διὰ τοῦ Πνεύματος μαθεῖν», ἔχοντες αὐτὸ διδάσκαλον· «οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἔξωθεν ῥήτορας ἔχουσι διδασκάλους, ἡμεῖς δὲ τὸ Πνεῦμα τὸ

ἅγιον»³⁷. Ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδασκόμενοι ἀνάγονται καὶ γνωρίζουσι καὶ πιστεύουσιν οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, οἵτινες ἔρχονται καὶ μονὴν παρ' αὐτοῖς ποιούσιν (Ἰωάν. 14,23). Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συντελεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ἡ χριστιανοποίησις καὶ ἐκκλησιαστικοποίησις καὶ πνευματοποίησις καὶ σωτηρία τῶν χριστιανῶν, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ μόνον «πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως», ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁμοίως «ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος βεῖθρα», τὰ ἀρδεύοντα τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ «ἄπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν»³⁸. Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρχονται οἱ σεσωσμένοι εἰς τὴν θέωσιν, τ.ἔ. εἰς τὴν κατὰ χάριν μετοχὴν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Γενικῶς οἱ χριστιανοὶ μόνον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνονται ἀληθεῖς χριστιανοὶ καὶ συσσωματοῦνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, συναποτελοῦντες μίαν ἐνότητα καὶ μίαν ζωὴν ἐν Χριστῷ καὶ μίαν ψυχὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, «τὸ αὐτὸ φρονοῦντες» καὶ «ἀγαπῶντες ἀλλήλους» ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Πρόδηλον, λοιπόν, ὅτι εἶναι τόσον θεμελιώδους καὶ οὐσιαστικῆς σημασίας καὶ ἀναγκαῖότητος ἡ παρουσία καὶ ἐνέργεια καὶ δύναμις τοῦ αἰ ἐνοικοῦντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε πᾶν εὐλόγως ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει: «Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία· εἰ δὲ συστήσεται ἡ Ἐκκλησία, εὐδηλον ὅτι τὸ Πνεῦμα πάρεστι»³⁹ καὶ ἐνεργεῖ ἐν αὐτῇ πάντα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν διαιώνισιν καὶ μετάδοσιν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους⁴⁰. Καθ' ὅσον ὁ Θεὸς «δι' αὐτοῦ τὰ μυρία ἡμῖν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἀγαθὰ χορηγεῖ... Καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὅσα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ κοσμεῖν εἴωθεν, ἐντεῦθεν ἔχει τὴν χορηγίαν... Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δύναμις»⁴¹.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

37. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Εἰς Α' Κορ. ὁμιλ. 7,4, PG 61, 59.

38. Ἀντίφωνον ἀναβαθμῶν δ' ἤχου, ἐν «Ἐρωλόγιον τὸ μέγα» (ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας), Ἀθήναι 1963, σ. 541.

39. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Εἰς τὴν ἀγ. Πεντηκοστήν, ὁμιλ. 1,4, PG 50, 458/9.

40. «Τί γὰρ, εἰπέ μοι, τῶν συνεχόντων τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν οὐχὶ διὰ τοῦ Πνεύματος ἡμῖν φιλονόμηται; διὰ τοῦτου δουλείας ἀπαλλαττόμεθα, εἰς ἐλευθερίαν καλούμεθα, εἰς υἰοθεσίαν ἀναγόμεθα καὶ ἔνωθεν, ὡς εἰπεῖν, ἀναπλαττόμεθα, τὸ βαρὺ καὶ δυσῶδες τῶν ἀμαρτημάτων φορτίον ἀποτιθέμεθα· διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ἱερέων βλέπομεν χορούς, διδασκάλων ἔχομεν τάγματα· ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν πηγῆς καὶ ἀποκαλύψεων δῶρεαι καὶ ταμάτων χαρίσματα...». (Ἰωάννου Χρυσόστομου, αὐτόθι, ὁμιλ. 2,1, PG 50, 463 ἐξ.). Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος γενικῶς διδάσκει, ὅτι «διὰ Πνεύματος ἁγίου ἡ εἰς παράδεισον ἀποκατάστασις, ἡ εἰς βασιλείαν οὐρανῶν ἄνοδος, ἡ εἰς υἰοθεσίαν ἐπάνοδος, ἡ παρρησία τοῦ καλεῖν ἑαυτῶν πατέρα τὸν Θεόν, κοινωνῶν γενέσθαι τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τέκνον φωτὸς χρηματίζειν, δόξης ἀιδίου μετέχειν, καὶ ἀπαξιαπλῶς ἐν παντὶ πληρώματι εὐλογίας γενέσθαι ἐν τε τῷ αἰῶνι τούτῳ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι». (Περὶ Ἁγ. Πνεύματος 15, 35-36, PG 32, 129/32).

41. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Εἰς τὴν ἀγ. Πεντηκοστήν, ὁμιλ. 2,1, PG 50, 463/5.

32. Μ. Βασιλείου, Εἰς Ψαλμ. 115, 1, PG 30, 104.

33. Γρηγορίου Νύσσης, Λόγ. ἀντιρ. πρὸς Εὐνόμιον, PG 45, 565.

34. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Τόμος δογματικῶς... πρὸς Μαρίνον, PG 91, 73.

35. Στιχηρὸν ἰδιόμελον ἐσπερινοῦ Κυριακῆς Πεντηκοστῆς, «Πεντηκοστήριον», σ. 200.

36. Ἰωάννου Χρυσόστομου, Εἰς Α' Κορ. ὁμιλ. 7, 2, 4, PG 61, 56, 59.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Α) ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμ. { Πρωτ. 5996
Διεκπ. 2736 } Ἀθήνησι τῇ 3/11/1969

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1677

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰς συνεχῶς ὑποβαλλομένας αἰτήσεις Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν, περὶ παροχῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, εἴτε διὰ τὴν ἀνάγερσιν ἢ ἀποπεράτωσιν Ἱερῶν Ναῶν ἢ Μονῶν ἢ Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων, εἴτε διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν σχετικὴν βεβαίωσιν τῆς Διοικήσεως τοῦ ΟΔΔΕΠ, ὅτι ἡ χορήγησις τοιαύτης ἐνισχύσεως τό γε νῦν ἔχον τυγχάνει ἀδύνατος, καθ' ὅσον ἡ ἀποδοτικώτερα διοικήσεις καὶ διαχειρίσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας εὐρίσκειται ἐν τῷ ὄργανοῦσθαι καὶ ὁ Ὀργανισμὸς δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἱκανοποιήσῃ τοιαῦτα αἰτήματα, συνοδικῆ ἐξουσιοδοτήσῃ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἵνα τοῦ λοιποῦ μὴ ὑποβάλλωνται τῷ ΟΔΔΕΠ τοιαῦτα αἰτήσεις, ἐνημερώσῃτε δὲ ἐγκυκλίως τὰ ὑφ' ὑμᾶς Ἐκκλησιαστικά Νομικά Πρόσωπα πρὸς ἀποφυγὴν ἀσκόπου ἀλληλογραφίας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμ. { Πρωτ. 6014
Διεκπ. 2784 } Ἀθήνησι τῇ 7/11/1969

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1679

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρθρὸς Σταυρὸς, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1022 καὶ ἀπὸ 15ης λήξαντος μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐγγράφου αὐτοῦ, ἐγνώρισε τῇ Διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐτήσιος Πανελλήνιος Ἐρανος ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ πολυσχιδοῦς φιλανθρωπικοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου αὐτοῦ θὰ διεξαχθῇ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὰ χωρία

καὶ ἐν γένει τοὺς οἰκισμοὺς τῆς ὑπαίθρου τὴν 30ὴν Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν τὴν 1ην, 2αν καὶ 3ην Δεκεμβρίου, ἡμέρας Δευτέρας, Τρίτης καὶ Τετάρτης, εἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις τὴν 3ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Τετάρτην. Ἐξαιτεῖται δὲ τὴν συμπαράστασιν καὶ πνευματικὴν συνδρομὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ διεξαχθσομένου Ἐράνου, ὅστις θὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὰ ἀπαραίτητα οἰκονομικὰ μέσα πρὸς συνέχισιν τῆς πολυτίμου προσφορᾶς αὐτοῦ εἰς ἔργα ἀγάπης.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία, βαθύτατα ἐκτιμῶσα τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρθροῦ Σταυροῦ ἐπιτελούμενον δαριλῶς καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας πολυειδῆς ἔργον ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, προφρόνως πάντοτε ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ πρόσθεν διατυπούμενον αἶτημα αὐτοῦ καὶ ἐνεργῶς συμπαρεστάθη αὐτῷ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐτήσιου Ἐράνου αὐτοῦ.

Ὅθεν, συνοδικῆ ἐξουσιοδοτήσῃ, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἵνα, ἐν προσφορᾷ τῆς αἰτουμένης συμπαράστασεως καὶ πνευματικῆς συνδρομῆς τῆς Ἐκκλησίας, συστήσῃτε ἐγκυκλίως τὸν ἐν λόγῳ Ἐρανον πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, προτρέψῃτε δ' ἅμα τοὺς παρ' ὑμῖν ὑπηρετοῦντας Ἱεροκήρυκας καὶ τὸν εὐλαβῆ Ἱερὸν Κληρὸν, ἵνα διὰ καταλλήλων κηρυγμάτων κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς, 30ῆς Νοεμβρίου ἐ.ἔ., ἐξάρωσι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρθροῦ Σταυροῦ ἐπιτελούμενον κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φιλανθρωπικὸν καὶ ἐν γένει κοινωνικὸν ἔργον, παροτρύνοντες τοὺς ἀκροατὰς αὐτῶν εἰς ὀλοπρόθυμον καὶ γενναϊόδωρον προσφορὰν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν εἰς τὸν διενεργηθὸς ἐν λόγῳ Ἐρανον.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμ. { Πρωτ. 6141
Διεκπ. 2803 } Ἀθήνησι τῇ 10/11/1969

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1681

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, καὶ ἀπὸ 14ης ἕως 16ης τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, θὰ ἐπαναληφθῇ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὁμό-

ρων αὐτῇ Ἱερῶν Μητροπόλεων ἢ τοσαύτην ἐπιτυχίαν σημειώσασα κατὰ τὸ ἀπὸν ἔτος ἐκδηλώσας, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «*ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ*», ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν διὰ προαιρετικῶν εἰσφορῶν τῶν πιστῶν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων οικονομικῶν μέσων πρὸς ἄσκησιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἔργου.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὡς ἄνω ἐκδηλώσεως γενήσεται ἐντατικὴ χρησιμοποίησις τοῦ Τύπου, τῆς Ραδιοφωνίας καὶ τῆς Τηλεφίας, τόσον κατὰ τὸ προπαρασκευαστικὸν στάδιον, ὅσον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίοδον τῆς «*ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ*», διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινῶ, τὴν πρόκλησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ καὶ τὴν ψυχολογικὴν αὐτοῦ προετοιμασίαν, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐκκλήσιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅθεν, συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει, τὰ ἀνωτέρω ἄσμενοι γνωρίζοντες ὑμῶν, πρὸς ἔγκαιρον ἐνημέρωσιν ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως ἐὰν θεωρήσῃτε χρήσιμον ἐπωφεληθῆτε ἐκ τῆς δημιουργηθησομένης κατὰ τὴν ἐν λόγω περίοδον ἐννοικίης, ὡς ἐλπίζομεν, παρὰ τῆς κοινῆς Γνώμης ἀτμοσφαιράς διὰ τὴν ἐνδεχομένως ταυτόχρονον διοργάνωσιν καὶ ἐν ταῖς θεοσώστοις ὑμῶν παροικίαις ἀναλόγου ἐκδηλώσεως, εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν ἀπὸ τοῦ Δοτήρος παντὸς ἀγαθοῦ εὐλογίαν.

† Ὁ Ἀθηναίων ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 6281
Διεκπ. 2860 } Ἀθήνησι τῇ 14/11/1969

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1682

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ὀκτώβριον ἐπλήγη σοβαρῶς ἐκ σεισμῶν ἢ Θεοσώστου Ἱερὰ Μητρόπολις Ἱωαννίνων. Ἡ χάρις τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ ἀπέτρεψε μὲν τὴν δημιουργίαν ἀνθρωπίνων θυμάτων, πλὴν ὅμως αἱ ὑλικά καταστροφὰ εἶναι λίαν ἐκτεταμέναι, καθ' ὅσον ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας πτωχαὶ οἰκογένειαι κατέστησαν ἄστεγοι ἐπὶ θύραις χειμῶνος.

Τὸν τοιοῦτον θλιβερὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τούτου καταστροφῶν ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἐπιθυμοῦσα, ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἔλθῃ ἀρωγὸς κατὰ τὰς ἐαυτῆς δυνάμεις εἰς τὰς ἐπιγούσας χρεῖας τῶν δοκιμασθέντων ἀδελφῶν, ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς διενεργείας ἐράνου ὑπὲρ τῶν

σεισμοπαθῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱωαννίνων, διὰ τῆς περιφορᾶς δίσκου ἐπ' Ἐκκλησίας.

Ὁ καθορισμὸς τῆς ἡμερομηνίας περιφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω δίσκου ἐπαφίεται εἰς τὴν ποιμαντικὴν ὑμῶν σύνεσιν, παρακαλεῖσθε δέ, ὅπως τὸ προϊόν αὐτοῦ καταθέσῃτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος Α.Ε. (Ἵποκατ. Ἱωαννίνων) ἀνεωργμένον ὑπ' ἀριθμ. 480482 εἰδικὸν λογαριασμὸν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν, ἀναφέροντες σχετικῶς καὶ τῇ Διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

† Ὁ Ἀθηναίων Ἱερόνυμος, Πρόεδρος

† Ὁ Καλαβρότων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

† Ὁ Ἱωαννίνων Σεραφεῖμ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος,

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὔρυτανίας Δαμασκηνός

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Στυλιανός

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας

† Ὁ Εἰάνθης Ἀντώνιος

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Κωνσταντῖνος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 6383
Διεκπ. 2885 } Ἀθήνησι τῇ 18/11/1969

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1685

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, μέτοχος οὖσα τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῷ παρατεινομένῳ ἀδελφῶ ἀνομβρίας, ἔγνω ὑποδεῖξαι ὑμῖν τὴν διὰ πανθῆμων λιτανειῶν ἐπίκλησιν τοῦ θείου ἐλέους, τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μετὰ ψυχικὴν ἐτοιμασίαν διατελοῦντος ἐν βαθεῖα μετανόια, ἵνα ὁ εὐσπλαγγχὸς Κύριος (τὰ πεπλημημένα ἡμῖν παριδῶν, τοὺς ὑετοὺς αὐτοῦ καταπέμψῃ ἐπὶ τοὺς χρήζοντας καὶ δεομένους τόπους).

† Ὁ Ἀθηναίων Ἱερόνυμος, Πρόεδρος

† Ὁ Καλαβρότων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

† Ὁ Ἱωαννίνων Σεραφεῖμ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὔρυτανίας Δαμασκηνός

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Προβέξης Στυλιανὸς
 † Ὁ Κίτρος Βαρνάβας
 † Ὁ Ἐάνθης Ἀντώνιος
 † Ὁ Διδυμοτείχων καὶ Ὁρεσιτιάδος Κωνσταντῖνος
 † Ὁ Κασσανδρείας Συνέσιος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

Β) ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Ο ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1-8-1969

Ἀριθ. Πρωτ. Γνωμ. 13

Π ρ ὀ ς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐ ν τ α ὺ θ α

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου πρὸς ἡμᾶς ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 3778 Διεκπ. 1657 ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1969 ἐγγράφου καὶ ἐν ὄψει τοῦ, διὰ τοῦ τούτω συνημμένου ἐν ἀντιγράφῳ ὑπ' ἀριθμ. 463 ἀπὸ 27-6-1969 πρὸς ὑμᾶς ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐάνθης, τιθεμένου πρὸς γνωμοδότησιν ἐρωτήματος: ἐάν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας ἐξακολουθῇ ἰσχύον τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ κάτωθι:

I

1. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38 (περὶ προστασίας τῶν δημοσίων κτημάτων) ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρ. 30 παρ. 5 ν. 3800/57, ἀσάκεις μεταξὺ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου ἀμφισβητεῖται ἡ διακατοχὴ ἐπὶ ὀρισμένου κτήματος, ζητεῖται ἡ προσωρινὴ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν ρυθμίσεις, παρὰ μὲν τοῦ ἰδιώτου δι' αἰτήσεως, παρὰ δὲ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου δι' ἀπλοῦ ἐγγράφου. Ὁ Εἰσαγγελεὺς, λαμβάνων τὴν αἴτησιν ἢ τὸ ἐγγράφον, ἐνεργεῖ ἀμέσως καὶ εἰ δυνατόν αὐθημερὸν ἐπιτόπιον ἐξέτασιν, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ τινος τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἢ διατάσσει τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ, ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ τοῦ δικαιούχου εἰς κατοχὴν ἢ ἀν' ἐκ τούτου οὐδεμίᾳ ἐπέρχεται σοβαρὰ βλάβη, διατάσσει τὴν ἀπαγόρευσιν διακατοχικῶν πράξεων εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους καὶ πάντα τρίτον μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λύσεως τῆς διαφορᾶς, κατὰ τὰ πρόσθεν εἰρημένα. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰσαγγελέως ἀνακοινοῦται διὰ τῆς ταχυτέρας ὁδοῦ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἢ (προκειμένου περὶ δασῶν, μερικῶς δασοσκεπῶν ἐντάσεων ἢ λιβαδίων καὶ χορτολιβαδικῶν ἐδαφῶν) εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας καὶ τὴν ἀρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ἥτις καὶ παρακολου-

θεῖ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν αὐτῆς. Ἡ παραβίασις τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀποφάσεως παρ' οἰουδήποτε τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον 15 ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ διαδικασίαν. Κατὰ τῶν ὡς ἀνωτέρω ἐκδιδομένων ἀποφάσεων παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν χωρεῖ ἀνακοπὴ τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, ἀσκουμένη ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν ἀντιδίκων τούτου».

2. Ὁ Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ. περιλαμβάνει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 στοιχ. Ε', καθ' ὃ «Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ. Δ. καταργοῦνται α)... ε) πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς αὐτὸν ἢ ἀφορῶσα τὰ ὑπὸ τοῦ εἰσαγομένου Κώδικος ρυθμιζόμενα θέματα, πλὴν ἂν εἰς τὸν παρόντα νόμον ὀρίζεται ἄλλως» τοῦ ἄρθρ. 4, καθ' ὃ «Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ. Δ. καταργοῦνται πᾶσαι αἱ διατάξεις νόμων αἱ καθιεροῦσαι εἰδικὰς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ εἰδικῶς κανόνας δι' ὀρισμένας κατηγορίας ὑποθέσεων εἰσαγομένων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τούτων, πλὴν ἂν εἰς τὸν παρόντα νόμον ὀρίζεται ἄλλως» τοῦ ἄρθρ. 39, καθ' ὃ «Καταργοῦνται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Κ. Πολ. Δ. πᾶσαι αἱ περὶ προφυλακτικῶν, προσωρινῶν ἢ συντηρητικῶν μέτρων διατάξεις τοῦ προϊσχύοντος δικαίου» καὶ τοῦ ἄρθρ. 52, ἐν ᾧ ὀρίζεται ὅτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ ἀναφερόμεναι εἰς αὐτὸ διατάξεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἡ τοῦ ἀνωτέρω (ὑπ' ἀριθ. 1) τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38.

3. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 παρ. 1 τοῦ ἀ. ν. 263 ἀπὸ 18/23-1-68, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ δημοσίων κτημάτων, «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 22 καὶ 23 τοῦ ν. 1539/38 ὡς νῦν ἰσχύουσιν εἶναι ὅτι αὐταὶ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν δημοσίαν περιουσίαν τοῦ Κράτους (κοινοχρήστων χώρων, αἰγιαλοῦ, παραλίας, ὁδῶν κ.λ.π.)». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 2 παρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ἀ. ν. 263/68 «Κατὰ τοῦ ἀγνωσμένου ἐπιλαμβανομένου οἰουδήποτε δημοσίου κτήματος συντάσσεται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πρωτόκολλον διοικητικῆς ἀποβολῆς κοινοποιούμενον πρὸς τὸν καθ' οὗ ἀπευθύνεται», ἐπιτροπομένης, κατὰ τὰ ἐν συνεχείᾳ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ, ἀσκήσεως ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πρωτοκόλλου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τούτου ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν.

4. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 παρ. 5 τοῦ ἀ. ν. 489 ἀπὸ 8/12-8-1968, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ὄργανισμοῦ Ἀπογετεύσεως τῆς περιοχῆς πρωτεύουσας κειμένων διατάξεων, (Φ.Ε.Κ. 178) «Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐγκλήσεως καί... δικαιούται ὁ Ο.Α.Π. δι' ἰδιαίτερας ἀπαιτήσεως ὑποβαλλομένης εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν νὰ αἰτήσῃται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38...τὴν ἀμεσον ἐπαναφορὰν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἥτις διατάσσεται ὑποχρεωτικῶς ἐφ' ὅσον... Ἡ ἀπόφασις τοῦ

Εισαγγελέως Πρωτοδικῶν, ἐκδιδομένη ἐντὸς τῆς συντομωτέρας δυνατῆς προθεσμίας καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, ἐκτελεῖται διὰ συνεργείου τοῦ Ο.Α.Π. ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ἥτις παρακολουθεῖ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν ταύτης...» καὶ

5. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 παρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 31 ἀπὸ 27-11/12-1968, περὶ προστασίας τῆς περιουσίας τῶν Ὄργανισμῶν τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως κ.λ.π., «Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 ἕως καὶ 24 τοῦ ἀ.ν. 1539/38... ὡς αὐταὶ ἰσχύουν ἐκάστοτε καὶ αἱ συναφεῖς πρὸς αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου διατάξεις ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν ὀργανισμῶν τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως διὰ προστασίαν τῶν κτημάτων αὐτῶν...».

II

6. Κατηργήθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 (ἀνωτ. ὑπ' ἀριθμ. 1) διὰ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2 διατάξεων τοῦ Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ. καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ἄρθρου 39 τούτου; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δέον νὰ εἶναι καταφατικὴ. Ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τούτου μέτρου (δικαιοδοτικὸν ἢ ἀμιγῶς ἀστυνομικὸν ἢ διφυῆς) προκύπτει σαφῆς βούλησις τοῦ νομοθέτου περὶ καταργήσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2 διατάξεων καὶ ἰδίως τὴν τοῦ ἄρθρ. 39, τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐνισχυομένης καὶ ἐκ τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν τοῦ Κ.Πολ. Δ. καὶ τοῦ Εἰσ. Ν. ταύτης. Πράγματι μεταξὺ τῶν τότε ἰσχυουσῶν δικονομικῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν δικαιωμάτων, ἅτινα θὰ ἔδει ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ διατάξεων τοῦ νέου Κώδικος, περιλαμβανομένης πρὸς τοῦτο διατάξεως εἰς τὸν Εἰσαγωγικὸν Νόμον, ἐμνημονεύθη εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ἐν τῇ Συντακτικῇ Ἐπιτροπῇ ἐκτὸς τοῦ ν.δ. 24-16-1923 καὶ τοῦ ἀ.ν. 262/45 καὶ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/1938 (ἴδετε πρακτικὰ Συντ. Ἐπιτρ. Τόμ. Ε' σ. 216 ἀρ. 23 καὶ σελ. 273). Εἰς δὲ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτίθεται εἰς σελ. 681-682: «Ὁ κ. Οἰκονομόπουλος, συζητουμένου τοῦ ζητήματος τῆς καταργήσεως διὰ τοῦ Εἰσαγ. Νόμου ὅλων τῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι καθιεροῦν εἰδικὰς διαδικασίας ἢ εἰδικὰς διαδικαστικὰς διατάξεις, λέγει ὅτι σκοπὸς τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι νὰ καταργηθοῦν διὰ τοῦ Σχεδίου Εἰσαγ. Νόμου ὅλαι αἱ ἰσχύουσαι εἰδικαὶ διαδικασίαι καὶ εἰδικαὶ διαδικαστικαὶ διατάξεις πλὴν ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι ρητῶς ὀρίζεται ὑπ' αὐτοῦ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἰσχύουν. Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὅτι μόνον αἱ ὑπὸ τῆς νέας Πολ. Δικ. καθιερούμεναι εἰδικαὶ διαδικασίαι καὶ εἰδικαὶ διαδικαστικαὶ διατάξεις πρέπει νὰ ἰσχύουν. Ἀποκλίσεις ἀπὸ τὰς διατάξεις τῆς νέας Πολ. Δικ. ἢ προνομιακαὶ διατάξεις δὲν νομίζει ὅτι δικαιολογοῦνται... Μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἢ Ἐπιτροπῇ ἀναθέτει εἰς τὸν κ. Μητσόπουλον, ὅπως ἐρευνήσῃ καὶ πάλιν τοὺς εἰδικούς νόμους μήπως ἐνδεχομένως ἐνδείκνυνται, ὅπως ὀρισμέναι δικαὶ διεξάγωνται κατὰ εἰδικὴν τινα διαδικασίαν» καὶ εἰς σελ.

683-684, ἐν σχέσει μὲ σχετικὴν παρατήρησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους: «Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι σκοπὸς τόσον τῆς Συντακτικῆς ὅσον καὶ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις πασῶν τῶν διατάξεων τῶν καθιερουσῶν εἰδικὰς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ εἰδικούς κανόνας δι' ὀρισμένας κατηγορίας ὑποθέσεων, ὥστε νὰ παύσῃ νὰ ὑφίσταται πλέον ἡ πληθὺς τῶν διαδικασιῶν αὐτῶν... Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐάν τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐθεώρησι σκόπιμον τὴν διατήρησιν ὀρισμένων ἐκ τῶν εἰδικῶν διαδικασιῶν, θὰ ἠδύνατο καὶ θὰ ἔπρεπε διὰ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου τοῦ νὰ ὑποδείξῃ ταύτας πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν». Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Κ. Πολ. Δ. καὶ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου «...διὰ τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου καταργοῦνται πᾶσαι αἱ διατάξεις νόμων αἱ καθιεροῦσαι εἰδικὰς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ εἰδικὰς διαδικαστικὰς διατάξεις, πλὴν ἂν ἄλλως ὀρίζεται δι' αὐτοῦ...» (ὑπὸ Στ. ἀρ. 29). Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν, καθ' ἡμᾶς, ν' ἀμφισβητηθῇ ὅτι ἡ περίπτωσις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1938/38 ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας, «εἰδικῶν κανόνων δι' ὀρισμένας κατηγορίας ὑποθέσεων» ἢ «εἰδικῶν διαδικαστικῶν διατάξεων».

7. Οὐδεμία μεταβολὴ εἰς τ' ἀνωτέρω ἐπῆλθε, καθ' ἡμᾶς, διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 παρ. 1 τοῦ ἀ. ν. 263/68 (ἴδετε ἀ.ν. ἀρ. 3). Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἐρμηνευτικὴ τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἐρμηνευόμενος νόμος θεωρεῖται ὡς κεκτημένος ἐξ ὑπαρχῆς τὴν ἔννοιαν ἣν δίδει εἰς αὐτὸν ὁ ἐρμηνεύων, τοῦ τελευταίου τούτου ἀποτελοῦντος ἀδιάσπαστον μέρος τοῦ πρώτου. Οὐδαμῶθεν δὲ προκύπτει ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἀ.ν. 263/68 ἐσκοπήθη καὶ ἄλλο τι ἐκτὸς τῆς ἐρμηνείας τῆς περιορισμένης χρονικῆς ἰσχύος (μέχρι 15-9-68) διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 ἀ. ν. 1539/38 δι' ὅσον χρόνον προεβλέπετο νὰ ἰσχύσῃ. Δεδομένου, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὅτι ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι μία κατηργημένη ἢ ὑπὸ κατάργησιν διάταξις ἐρμηνεύεται αὐθεντικῶς οὐδαμῶς ἔπεται καὶ ὅτι αὕτη ἐπαναφέρεται εἰς τὴν ζῶν ἐπ' ἀόριστον.

8. Ἐπηρεολούθησεν ὅμως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 π. 5 τοῦ ἀ.ν. 489/1968 (ἀνωτ. ὑπ' ἀριθμ. 4). Ἡ διάταξις αὕτη ἐν ὄψει τοῦ περιεχομένου τῆς προϋποθέτει τὴν ἰσχὴν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ. ν. 1539/38 καὶ κατ' ἀνάγκην δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἐπανέφερε τοῦτο ἐν ἰσχύϊ κατὰ σιωπηρὰν κατάργησιν ὡς πρὸς ταύτην τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ. (ἀνωτ. ὑπ' ἀριθ. 2). Δὲν δύναται, καθ' ἡμᾶς, νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 ἀ.ν. 1539/38 ἐπανήχθη ἐν ἰσχύϊ μόνον διὰ τὸν Ο.Α.Π., προφανοῦς ὄντος τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου 489/68, ἐν τῇ μνησθείσῃ διατάξει, ν' ἀπολαύῃ καὶ ὁ Ο.Α.Π. τοῦ σχετικοῦ προνομίου, οὕτινος δέον ν' ἀπολαύῃ καὶ τὸ Δημόσιον. Ὁ ἀ. ν. 489/68 δημοσιευθεὶς καὶ τεθεὶς ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ. καὶ πρὸ τοῦ χρὸ-

νου ενάρξεως τῆς οὐσιαστικῆς ἰσχύος τούτου, τυγχάνει μεταγενέστερος τοῦ Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ. Διότι ἐπὶ δύο ἀντιθέτων νόμων, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐδημοσιεύθη πρῶτος, ἡ οὐσιαστικὴ ἰσχύς ἕως αὐτοῦ ἤρξατο ὕστερον, ὁ δὲ ἐδημοσιεύθη βραδύτερον ἀλλ' ἤρξατο ἰσχύων πρὸ τοῦ ἐτέρου, κατισχύει ὁ τελευταῖος ὡς μεταγενεστέρως δημοσιευθεῖς. Δεδομένου ὅτι τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς τυπικῆς δυνάμεως, οἷον ἀποτελεῖ ὁ χρόνος τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ οὐχὶ τῆς οὐσιαστικῆς ἰσχύος δύο νόμων λαμβάνεται ὑπ' ὄψει προκειμένου νὰ κριθῆ τίς τούτων εἶναι νεώτερος καὶ ἐπομένως ἐπικρατέστερος (Ὁλ. Α.Π. 415/51 Π.ΧΡ. Β/512· Ν. Σαριπόλου, Ἑλλ. Συντ. Δίκαιον τόμ. Β (1923) σελ. 56 καὶ 102· Σγουρίτσα Συντ. δικ. τόμ. Β (1964) σελ. 46 ἐπ. καὶ σελ. 30).

9. Τὰ ὅσα ἐξετέθησαν ἀμέσως ἀνωτέρω περὶ ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύϊ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 διὰ τοῦ ἄρθρου 2 π. 5 τοῦ ἀ.ν. 489/1968 δύνανται νὰ λεχθῶσιν καὶ περὶ ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύϊ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 22 πάντως διὰ τοῦ ἄρθρου 1 π. 1 τοῦ ν.δ. 31/1968 (ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 5). Ἀπὸ τῆς ἰσχύος δηλ. τούτου θὰ ἐθεωρεῖτο ἐπαναχθὲν ἐν ἰσχύϊ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 22, ἐὰν δὲν εἶχε συντελεσθῆ ἡ τοιαύτη ἐπαναφορὰ διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἀ.ν. 489/68. Διότι καὶ ἡ ἐν προκειμένῳ διάταξις τοῦ ν. δ. 31/68 ἐδημοσιεύθη μετὰ τὸν Εἰσ. Ν. Κ. Πολ. Δ., καίτοι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ προϋποθέτει ἰσχύον καὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἄρθρου 22, ἀφοῦ ὁμιλεῖ περὶ ἰσχύος τῶν ἄρθρων 1 ἕως καὶ 24 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 εἰς ἅτινα περιλαμβάνει καὶ τοῦτο.

10. Ὡς πρὸς τ' ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 7, 8 καὶ 9 δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ καθορισμοῦ τοῦ περιεχομένου ὀρισμένης διατάξεως δὲν ἀποτελεῖ πράγματι ἀσφαλῆ βᾶσιν πάντοτε τὸ τεκμήριον ὅτι ὁ συντάκτης εἰδικοῦ νόμου εἶναι ἐνήμερος ὅλης τῆς συγχρόνου νομοθεσίας, καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτο περιεχόμενον ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ ἀντικειμενικῶς λαμβανομένου σκοποῦ τοῦ εἰδικοῦ νόμου, ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ σκοποῦ τῆς νομοθεσίας, καὶ ὡς μέσον παρρηματώσεως τοῦ τελευταίου τούτου. Ἐν ὄψει δὲ τούτου καὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι σύμφωνον πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς νομοθεσίας, νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι αἱ ἀνωτέρω (ὑπ' ἀριθμ. 4 καὶ 5) διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 489/68 καὶ ν. δ. 31/68 σκοπὸν ἔχουν νὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 ἀ.ν. 1539/68 διὰ τὸν Ο.Α.Π. καὶ τοὺς ὀργανισμοὺς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ Δημόσιον, δεδομένης μάλιστα τῆς δατυπώσεως τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ τελευταίου, ἥτις ὁμιλεῖ περὶ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἰσχυουσῶν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου διατάξεων, ἐνισχύεται καὶ ἐντεῦθεν ἡ ὡς ἄνω ἀποψις.

III

11. Ὑπεστηρίχθη αἰδέτε ὑπὸ τὴν ἐν ΝοΒ 17 σελ. 50 δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθμ. 301/69 Γν. Ν. Σ. Κρ., σχόλια τῶν κ.κ. Κωνστ. Ε. Μπέη καὶ Κ.Ι. Παπαδημητρίου) ὅτι ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 22

τοῦ ἀ. ν. 1539/38 ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 110 τοῦ Συντ/τος 1968. Ἡ ἀποψις αὕτη, καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶναι ὀρθή. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 22 προκύπτει ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἐν τούτῳ εἰδικὴν καὶ ταχυντὴν διαδικασίαν ἐκδιδόμενη ἀπόφασις τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπὶ διενέξεων περὶ τὴν διακατοχὴν ὀρισμένου ἀκινήτου μεταξὺ ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου δὲν παρέχει οὔτε προσωρινὸν οὔτε ὀριστικὸν δεδικασμένον, ἡ βᾶσει αὐτῆς δὲ ἐξουσία περιορίζεται εἰς δυνατότητα νὰ διαταχθῆ εἴτε ἡ ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν εἴτε ἀπαγόρευσις διακατοχικῶν πράξεων εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους καὶ παντὸς τρίτου μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λύσεως τῆς διαφορᾶς. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 95 τοῦ Ὁργ. Δικ. ὁ Εἰσαγγελεὺς «χρεωστεῖ νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων νόμων... καὶ ὡςάκις τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ νὰ λαμβάνῃ πρόσφορα μέτρα» καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀποστολῆς του πλείστοι νόμοι ἀνέθηκαν αὐτῷ καὶ εἰδικώτερα καθήκοντα ἀναφορικῶς πρὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου νόμους καὶ ἰδιωτικὰς σχέσεις ἐνδιαφερούσας ἰδιαζόντως τὴν κοινωνίαν, καθορίσαντες καὶ τὰ «πρόσφορα μέτρα», ἅτινα πρέπει εἰς τὰς εἰδικῶς καθοριζόμενας ταύτας περιπτώσεις νὰ λαμβάνῃ. (Πρβλ. Οἰκονομίδου ἐγγχειρ. Πολ. Δικ. παρ. 16 καὶ Εὐκλείδου Πολ. Δικ. 230 ἰδίως σημ. 8). Ἐν ὄψει τούτων ὁ Εἰσαγγελεὺς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 22 ἄρθρου τοῦ ἀ.ν. 1539/38 δὲν δικαιολογεῖ ἀλλὰ λαμβάνει, ἀναγόμενα, κατὰ τ' ἀνωτέρω, εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 95 Ὁργ. Δικ. ἀπορρέοντα γενικώτερα καθήκοντα αὐτοῦ ὡς φρουροῦ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντος, («πρόσφορα μέτρα»). Ταῦτα ἀναφέρονται εἰς προστασίαν ἰδιωτικῶν συμφερόντων πλὴν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς τοιαύτης ἐξουσίας του, ἐξυπηρετεῖται τὸ δημόσιον συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ὅπως μὴ ὑφίστανται διενέξεις μεταξὺ ὀργάνων τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπίλυσις τῆς ἰδιωτικῆς διαφορᾶς παραμένει εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, μὴ ἀποκλειομένης εἰς ταῦτα τῆς ρυθμίσεως καὶ προσωρινῶς τῆς διακατοχῆς τοῦ ἐπιδίκου. Οὕτως ὅμως ἔχοντος τοῦ ζητήματος δὲν πρόκειται ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38 περὶ διαφορᾶς ἢ ὑποθέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 110 τοῦ Συντάγματος 1968 ἔνοιαν καὶ συνεπῶς οὐδαμῶς δύναται νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι δὲν τελοῦσι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 22. Οὐδαμῶς κλονιζομένης τῆς γνώμης μας ταύτης ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν ἡ ἀσκήσις τῆς ἐξουσίας τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τὸν ἔλεγγον τοῦ Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν. Δέον νὰ σημειωθῆ, ἐν ὄψει σχετικῆς παρατηρήσεως εἰς τὸ ἀνωτέρω μνησθὲν σχόλιον τοῦ κ.Κ.Ε. Μπέη, ὅτι ἐάν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡμεῖς δεχόμεθα (Πρβλ. ἐν τούτῳ Ὁλ. Α.Π. 432/37 Θ' ΜΘ' 187), εἶναι ἀνεηρμονισμένη πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ δικαίου ἡ ἐκδοσις πρωτοκόλλου διοικητικῆς ἀποβολῆς» (ἴδετε ἄρθρ. 2 π. 1 ἀ. ν. 263/68 ἀνωτ. ὑπ' ἀριθ. 3), κατὰ μείζονα λόγον τυγχάνει ἐνηρμονισμένη πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ δικαίου ἡ λῆψις μέτρων κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀ.ν.

1539/38, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι τὸ τελευταῖον, καὶ ἐὰν δὲν τυγχάνῃ ὀλιγώτερον ἐπαχθὲς διὰ τὸν κάτοχον τοῦ ἀκινήτου, διατάσσεται ὑπὸ ὄργανου παρέχοντος πλειονὰς ἐγγυήσεις ἀπὸ τὸ ὄργανον, ὅπερ διατάσσει τὴν διοικητικὴν ἀποβολήν.

IV

12. Ὑπὸ τ' ἀνωτέρω ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἰσχύει νῦν τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀ.ν. 1539/38.

Μετὰ τιμῆς

Ἄ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεὺς

Π. ΘΕΡΑΠΟΣ

Γ) ΙΔΡΥΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 2956

Ἐν Πύργῳ τῆ 3/6/1969

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Ἡμεῖς, ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ,

Ὡς ὑπεύθυνος Ποιμενάρχης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς πρὸς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὑποχρεώσεις ἡμῶν, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιά, τοὺς μικροὺς τούτους ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου, συγκεκριμένως δὲ τὰς ἀνάγκας τῶν μαθητῶν, οἵτινες, ἐκ τῶν πέριξ χωρίων προσερχόμενοι, φοιτῶσιν εἰς τὸ ἐν τῇ κωμοπόλει τῆς Λαμπείας λειτουργοῦν Γυμνάσιον,

Ἀποφασίζομεν

Τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν, τῇ προνοίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν καὶ ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν, Μαθητικοῦ Οἰκοτροφείου Ἀρρένων εἰς τὸ εἰδικῶς πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν παραχωρηθὲν οἶκημα τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις Λαμπεϊέων ἐντὸς τῆς ρηθείσης κωμοπόλεως κτίριον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ στεγάζωνται καὶ θὰ ἐνδιαιτῶνται ἄποροι ἢ ὀρφανοὶ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Δίβρης, προσερχόμενοι ἐκ τῶν πέριξ χωρίων.

Τὸν τρόπον τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τοῦ νέου τούτου Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΛΑΜΠΕΙΑΣ Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ», θέλομεν ὀρίσει ἐν συνεχείᾳ δι' εἰδικωτέρων ἀποφάσεων ἡμῶν, διὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἰδίου Ὄργανισμοῦ λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου τούτου.

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΛΑΜΠΕΙΑΣ

«Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ»

Ἄρθρον 1

Συνιστᾶται Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΛΑΜΠΕΙΑΣ - Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ», ἔχον ἔδραν τὴν κωμοπολιν Λαμπείαν τῆς Ἐπαρχίας Ἡλείας.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος εἶναι ἡ παροχὴ εἰς τοὺς τροφίμους τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν μέσων πρὸς παρακολούθησιν τῶν Γυμνασιακῶν των σπουδῶν καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Γίνονται δεκτοὶ ἐν αὐτῷ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Λαμπείας, ὀρφανοὶ πατρὸς ἢ μητρὸς, προτιμωμένων τῶν θυμάτων πολέμου, τέκνα πολυτέκνων ἢ ἀπόρων γενικῶς οἰκογενειῶν καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, συμπληρώνοντες γενικὴν βιολογίαν 14 καὶ ἄνω.

Ἄρθρον 3

Τὸ Οἰκοτροφεῖον, ἀποτελοῦν Ἰδρυμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, διοικεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐξ εὐπόληπτων μελῶν τῆς κοινωνίας τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐπὶ τριετῆ θητεία, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐκαστοτε Μητροπολίτου Ἡλείας. Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου ἐναπόκειται ἡ ἀντικατάστασις μέλους τινὸς τοῦ Συμβουλίου πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας ἢ καὶ ὁ ἐπαναδιορισμὸς τινος μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 4

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει περὶ πάσης ὑποθέσεως, ἀφορώσης εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος, ὡς καὶ διὰ τὴν πρόσκτησιν καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, συντάσσει καὶ ψηφίζει ἢ μεταρρυθμίζει τὸν Ἐσωτερικὸν αὐτοῦ Κανονισμόν, συντάσσει καὶ ψηφίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν αὐτοῦ, διορίζει καὶ παύει ἅπαν τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ ὀρίζει τὴν ἀντιμισθίαν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ἀσκεῖ ἅπασαν τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 5

Τὸ Συμβούλιον λογίζεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ὅταν παρευρίσκωνται τέσσαρα (4) τοῦλάχιστον μέλη αὐτοῦ. Αἱ ἀποφάσεις του λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, ἐν ἰσοψηφίᾳ κατισχυούσης τῆς γνώμης τοῦ Προέδρου. Εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ

Συμβουλίου παρίσταται καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Οἰκοτροφείου, ἐκτελῶν χρέη Γραμματέως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 6

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος ἐκπροσωπεῖ τοῦτο ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης Ἀρχῆς, δημοσίας ἢ μὴ καὶ παντὸς Φυσικοῦ ἢ Νομικοῦ Προσώπου καὶ υπογράφει τὰ πάσης φύσεως ἔγγραφα καὶ Συμβάσεις. Τὸν Πρόεδρον, ἀπόντα ἢ καλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος.

Ἄρθρον 7

Τὸ ἀξίωμα τῶν ἐκάστοτε συμμετεχόντων εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος εἶναι τιμητικόν, αἱ δὲ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι ὑφ' ἐκάστου τῶν μελῶν παρέχονται δωρεάν, ἄνευ ἀντιμισθίας ἢ ἀποζημιώσεώς τινος.

Ἄρθρον 8

Περιουσία καὶ πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

- α) Αἱ ἐκάστοτε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιχορηγήσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.
- β) Εἰσφοραὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἐγγραφόμεναι ὑπὸ τῶν οἰκείων Συμβουλίων καὶ ἐγκρινόμεναι κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.
- γ) Κληρονομίαι, κληροδοσίαι, δωρεαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος ἢ καὶ ἀφιερώματα ἐκ μέρους παντὸς τρίτου ὑπὲρ αὐτοῦ.
- δ) Εἰσφοραὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.
- ε) Πρόσοδοι ἐξ ἐράνων, διενεργουμένων ἐν τῷ Νομῷ Ἡλείας, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας Διατάξεις.
- στ) Πᾶσα ἐπιχορήγησις ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 9

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος, ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας, δυναμένην νὰ διαθέσῃ αὐτὴν δι' οἰονδήποτε παρεμφερῆ σκοπόν, τῆς ἀποφάσεως περὶ διαλύσεως ἢ περὶ τροποποιήσεως τῶν ὄρων τοῦ παρόντος μὴ δυναμένης νὰ ληθῆ ἔν ἀπουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 10

Οἱ εἰδικότεροι ὅροι λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος θέλουσιν ὀρισθῆ δι' Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐν Πύργῳ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1969.

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 2958

Ἐν Πύργῳ τῇ 3/6/1969

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Ἡμεῖς, ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ,

Ὡς ὑπεύθυνος Ποιμενάρχης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς πρὸς τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὑποχρεώσεις ἡμῶν, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιὰ, τοὺς μικροὺς τούτους ἀδελφούς τοῦ Κυρίου, συγκεκριμένως δὲ τὰς ἀνάγκας τῶν μαθητῶν, οὔτινες, ἐκ τῶν πέριξ χωρίων προσερχόμενοι, φοιτῶσιν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει τοῦ Πύργου λειτουργῶν Γυμνάσιον,

Ἀποφασίζομεν

τὴν ἰδρυσιν καὶ λειτουργίαν, τῇ προνοίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν καὶ ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν, Μαθητικοῦ Οἰκοτροφείου Ἀρρένων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σκαφιδιάς, ἐν τῷ ὑποίῳ θὰ στεγάζωνται καὶ θὰ ἐνδαιτιῶνται ἄποροι ἢ ὄρφανοὶ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Ἀρρένων Πύργου ἢ καὶ ἄλλων Τεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν Πύργου, προσερχόμενοι ἐκ τῶν πέριξ χωρίων τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν.

Τὸν τρόπον τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τοῦ νέου τούτου Ἰδρύματος, τὸ ὅποιον θὰ φέρῃ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΚΑΦΙΔΙΑΣ», θέλομεν ὀρίσει ἐν συνεχείᾳ δι' εἰδικωτέρων ἀποφάσεων ἡμῶν, διὰ τῆς καταρτίσεως καὶ ἰδίου Ὄργανισμοῦ λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου τούτου.

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΚΑΦΙΔΙΑΣ

Ἄρθρον 1

Συνιστᾶται ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΚΑΦΙΔΙΑΣ», ἔχον ἔδραν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σκαφιδιάς τῆς Ἐπαρχίας Ἡλείας

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ παροχὴ εἰς τοὺς τροφίμους τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν μέσων πρὸς παρακολούθησιν τῶν Γυμνασιακῶν τῶν σπουδῶν καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Γίνονται δεκτοὶ ἐν αὐτῷ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Πύργου, ὄρφανοὶ πατρὸς ἢ μητρὸς, προτιμωμένων τῶν θυμάτων πολέμου, τέκνα πολυτέκνων ἢ ἀπόρων γενικῶς οἰκογενειῶν καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, συμπληρώνοντες γενικὴν βαθμολογίαν 14 καὶ ἄνω.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Δὲν ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα λογικῆς συνετείας».

Ἡ ἐν ἄλλαις σελίσι τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύσεις τῶν σχετικῶν Πρακτικῶν καὶ Γνωματεύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται σαφῶς ἡ κανονικότης καὶ ἡ νομιμότης τῆς συγκροτήσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῦς Συνόδου, ἣτις ἠμφεσβήτηθη ὑπό τινων κατὰ τρόπον ἥμισυ οἰκοδομητικῶν διὰ τὸ κῆρος τῆς Ἐκκλησίας, θέτει τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσυν των.

Ἄρθρον 3

Τὸ Οἰκοτροφεῖον, ἀποτελοῦν Ἰδρυμα τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Ἡλείας, διοικεῖται ὑπὸ ἑπταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπαρτιζομένου ἐξ εὐπόληπτων μελῶν τῆς κοινωνίας τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐπὶ τριετεί θητεία, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Ἡλείας. Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου ἐναπόκειται ἡ ἀντικατάστασις μέλους τινὸς τοῦ Συμβουλίου πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας ἢ καὶ ὁ ἐπαναδιορισμὸς τινος μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 4

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφασίζει περὶ πάσης ὑποθέσεως, ἀφορώσης εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος, ὡς καὶ διὰ τὴν πρόσκτησιν καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, συντάσσει καὶ ψηφίζει ἢ μεταρρυθμίζει τὸν Ἐσωτερικὸν αὐτοῦ Κανονισμόν, συντάσσει καὶ ψηφίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν αὐτοῦ, διορίζει καὶ παύει ἅπαν τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ ὀρίζει τὴν ἀντιμισθίαν αὐτοῦ καὶ ἐν γένει ἀσκεῖ ἅπασαν τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 5

Τὸ Συμβούλιον λογίζεται ἐν ἀπαρτία, ὅταν παρευρισκῶνται τέσσαρα (4) τοῦλάχιστον μέλη αὐτοῦ. Αἱ ἀποφάσεις του λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, ἐν ἰσοψηφίᾳ κατισχυούσης τῆς γνώμης τοῦ Προέδρου. Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου παρίσταται καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Οἰκοτροφείου, ἐκτελῶν χρέη Γραμματέως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 6

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος ἐκπροσωπεῖ τοῦτο ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης Ἀρχῆς, δημοσίας ἢ μὴ καὶ παντὸς Φυσικοῦ ἢ Νομικοῦ Προσώπου καὶ ὑπογράφει τὰ πάσης φύσεως ἔγγραφα καὶ Συμβάσεις. Τὸν Πρόεδρον, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος.

Ἄρθρον 7

Τὸ ἀξίωμα τῶν ἐκάστοτε συμμετεχόντων εἰς τὸ

Ἐλπίζοντες, ὅτι θὰ κατανοηθῇ ὑπὸ πάντων ὅτι, ὡς ἐτονίσθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κ. Μουρατίδου ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ δημοσιευθείσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα λογικῆς συνετείας ἢ ἀμφισβήτησις τοῦ κῆρους τοῦ συγκληθέντος κατὰ Μάρτιον τοῦ 1969 κανονικοῦ καὶ διὰ τὴν θέσυν δικαίου θεσμοῦ τῆς Ἱεραρχίας διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν νόμων καὶ ἢ ἐν συνεχείᾳ ἀμφισβήτησις τοῦ κῆρους τῆς νομίμως συγκληθείσης

Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος εἶναι τιμητικόν, αἱ δὲ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι ὑφ' ἐκάστου τῶν μελῶν παρέχονται δωρεάν, ἄνευ ἀντιμισθίας ἢ ἀποζημιώσεώς τινος.

Ἄρθρον 8

Περιουσία καὶ πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α) Αἱ ἐκάστοτε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιχορηγήσεις τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Ἡλείας.

β) Εἰσφοραὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἐγγραφόμεναι ὑπὸ τῶν οικείων Συμβουλίων καὶ ἐγκρινόμεναι κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

γ) Κληρονομίαι, κληροδοσίαι, δωρεαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος ἢ καὶ ἀφιερώματα ἐκ μέρους παντὸς τρίτου ὑπὲρ αὐτοῦ.

δ) Εἰσφοραὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῆς Ἱεραῦς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ε) Πρόσοδοι ἐξ ἐράνων, διενεργουμένων ἐν τῷ Νομῷ Ἡλείας, μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας Διατάξεις.

στ) Πᾶσα ἐπιχορήγησις ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 9

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος, ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἡλείας, δυναμένην νὰ διαθέσῃ αὐτὴν δι' οἰονδήποτε παρεμφερῆ σκοπὸν, τῆς ἀποφάσεως περὶ διαλύσεως ἢ περὶ τροποποιήσεως τῶν ὄρων τοῦ παρόντος μὴ δυναμένης νὰ ληφθῇ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 10

Οἱ εἰδικώτεροι ὅροι τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος θέλουσιν ὀρισθῆναι δι' Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐν Πύργῳ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1969.

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἱερωῶν Κανόνων».

Πληροῖ χαρᾶς καὶ ἐλπίδων.

Ἡ ἐπὶ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου γενομένη τελετὴ ἐπὶ τῆ καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρὰ τῆ Ἀποστολικῆ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λειτουργοῦντος Φροντιστηρίου ὑποψηφίων κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν πληροῖ χαρᾶς καὶ ἐλπίδων πάντας τοὺς ποθοῦντας τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἡ χαρὰ καὶ αἱ ἐλπίδες αὗται δημιουργοῦνται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἑκατὸν πενήτηντα περίπου σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι, διὰ τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Φροντιστήριον, κατετάγησαν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ἀνακαινιστικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ ὑφίστανται καθ' ἑβδομάδα κόπους καὶ θυσίας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἐκείνην μόρφωσιν, ἣτις εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀναγκαία, ἵνα οὗτοι ἀναλάβουν τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς διαπλάσεως τῶν παιδικῶν καὶ νεανικῶν ψυχῶν, εἰς τρόπον ὥστε αὗται, σμιλευόμεναι διὰ τῆς σμίλης τοῦ ἑλληνορθόδοξου μορφωτικοῦ ιδεώδους, νὰ ἀποβοῦν πνευματικὰ καλλιτεχνήματα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ σεμνυνεταὶ τόσον ἡ Ἐκκλησία, ὅσον καὶ τὸ Ἔθνος.

«Λεσβιακὸν Μηναῖον».

Ἡ διὰ τῆς ἀγαστῆς συνεργασίας τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου καὶ Μηθύνης κ. Ἰακώβου ἔκδοσις εἰς ὀγκώδη καλλιτεχνικὸν τόμον τοῦ «Λεσβιακοῦ Μηναιου» εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας ἐξέσεως. Ἡ ἔκδοσις αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς αἰσθητὴν ἀνάγκην, δημιουργηθεῖσα ἐκ τοῦ εὐχαρίστου γεγονότος, ὅτι (ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σημειωθείσα ἀγιολογικὴ κίνησις ἐν Λέσβῳ ἀπὸ τε ἐπιστημονικῆς καὶ λατρευτικῆς ἀπόψεως, διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀξιολόγων μελετῶν, διενεργείας ἀνασκαφῶν, εὑρέσεως καὶ μετακομιδῆς ἱερῶν Λειψάνων, ἀνεγέρσεως καινῶν πρὸς τιμὴν Λεσβίων Ἁγίων, καθιερώσεως ἑορτῶν, συνθέσεως ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, ἐθέρημανε παρὰ τῷ φιλοχρίστῳ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας τὴν εὐλάβειαν πρὸς τοὺς ἐν Λέσβῳ διαλάμπαντας Ἁγίους). Ἐν τῷ Μηναιῷ τούτῳ αἱ Ἀκολουθίαι παρατίθενται ὡς εὑρέθησαν ἐν χειρογράφοις καὶ διαφόροις ἐκδόσεσι, προστεθέντων εἰς αὐτὰς τῶν καταλλήλων στίχων καὶ συναξαρίων.

Ἡ λαμπρὰ αὕτη λειτουργικὴ ἔκδοσις, ἣτις εἶναι ἀνταξία τῶν τιμωμένων δι' αὐτῆς Ἁγίων τῶν ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ διαλαμπάντων, προσφέρει τῷ ὄντι εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν πολύτιμον ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὡς διὰ πνευματικῆς γλυκυφθόγγου λύρας θὰ ὑμῶνται οἱ Ἁγιοὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἵποτιμητικὴ σύγκρισις.

Συμφώνως πρὸς στατιστικὴν, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ παγκοσμίῳ Τύπῳ, ἐντὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους

ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 400 ἑκατομμύρια δολλαρίων πρὸς χάριν τῆς ἀθειστικῆς προπαγάνδας, ἐνῶ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα οἱ Χριστιανοὶ τῶν χωρῶν, οἷτινες ζοῦν ἐν ὑλικῇ εὐημερίᾳ, διέθεσαν μόνον 7 ἑκατομμύρια δολλαρίων ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς διαδόσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὡς ἐτονίσθη, «ἡ ἀναλογία εἶναι 400 πρὸς 7!».

Ἡ τόσον ὑποτιμητικὴ διὰ τοὺς Χριστιανοὺς σύγκρισις αὕτη δέον νὰ ἀφυπνίσῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀδιαφορίας, νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν των καὶ νὰ τοὺς κινήσῃ εἰς πρῶς μεγαλύτερας θυσίας καὶ πρὸς πλέον ὀργανωμένας δραστηριότητας, ἀποσκοποῦσας εἰς τὴν προβολὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὡς μόνης ἐλπίδος σωτηρίας τῆς παραπαιούσης ἀνθρωπότητος.

«Φρικαλέος τρόπος».

Ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς εἶναι ἡ περὶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιδράσεως τῆς τηλεοράσεως ἐπὶ τῶν παιδίων καὶ τῶν νέων ἔκθεσις τῆς ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὑπὸ τοῦ Προέδρου Νίξον συσταθείσης («Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς ἐρεῦνης τῶν αἰτίων τῆς βίας»). Συμφώνως πρὸς τὴν ἔκθεσιν αὕτην, «6.000.000 παιδιὰ κάτω τῶν 12 ἐτῶν παρακολουθοῦν εἰς τὴν Ἀμερικὴν τηλεοράσιν ἕως τὰ μεσάνυχτα. Ὄκτὼ ἐκ τῶν 10 προγραμμάτων τῆς τηλεοράσεως περιέχουν σκληρὰς βίας καὶ εἰς ἑκάστην ἐκπομπὴν μίας ὥρας παρουσιάζονται κατὰ μέσον ὄρον ἐννέα βίαια ἐπεισόδια... Ἡ βία σπανιότατα παρουσιάζεται ὡς παράνομος ἢ κοινωνικῶς ἀπαράδεκτος. Τοῦναντίον συχνότατα παρουσιάζεται ὡς νόμιμον μέσον διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ». Τὸ συμπέρασμα εἶναι ἀληθῶς συνταρακτικόν: «Ἡ τηλεοπτικὴ ψυχαγωγία, ἣτις βασιζέται εἰς τὴν βίαν, δύναται νὰ εἶναι ἐπικερδῆς ἐπιχειρήσις, εἶναι ὁμῶς φρικαλέος τρόπος ἐξυπηρέτησεως τοῦ πολιτισμοῦ. Γίνεται ἐν σχολεῖον βίας!»

Αἱ λίαν εὐγλωττοὶ διαπιστώσεις αὗται εἶναι λίαν διδακτικαὶ καὶ δι' ἡμᾶς. Οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὰ τηλεοπτικά μας προγράμματα πρέπει νὰ συναισθάνωνται τὰς εὐθύναις των ἔναντι τῆς νέας γενεᾶς καὶ νὰ ἐπαρνοῦν μετὰ σχολαστικότητος διὰ τὸ ποσὸν τῶν προγραμμάτων τούτων. Μόνον δὲ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐκπομπῆς ὡς «ἀκαταλλήλου δι' ἀνηλικούς» δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ ριζικώτερον. Διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει ἡ τηλεοράσις νὰ καταστῆ καὶ ἐν Ἑλλάδι σχολεῖον βίας, ἐγκλήματος καὶ διαφθορᾶς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ Τ. Α. Κ. Ε.

Ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ. Α. Κ. Ε. συσταθείσα Ἐπιτροπὴ κρίσεως αἰτήσεων δανείων, συνελθοῦσα εἰς συνεδρίασιν τὴν 31-10-69, ἐνέκρινεν ἀπάσας τὰς μέχρι 30-10-1969 ὑποβληθείσας εἰς τὸ Τ. Α. Κ. Ε. αἰτήσεις ἀπλῶν δανείων ἐξαιρέσει ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὀφείλουσαν πλέον τοῦ 1/3 ἐκ προηγουμένου δανείου, ὡς καὶ τῶν μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι εἰς τὰ μητρώα ἠσφαλισμένων τοῦ Τ. Α. Κ. Ε., λόγῳ μὴ ὑποβολῆς τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἀθῆναι τῆ 31-10-1969.

Ἐκ τοῦ Τ. Α. Κ. Ε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συμμετέχουσα εἰς τὸ πανελλήνιον πένθος ἐπὶ τῷ τραγικῷ θανάτῳ τῶν πολλῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν, οἱ ὅποιοι ἐθυσίασθησαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τοὺς οἰκείους τῶν θυμάτων, κατελθοῦσα δὲ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας τῆς 11 Νοεμβρίου 1969 εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐτέλεσε Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 18 Νοεμβρίου, ἐπιληφθεῖσα τοῦ ζητήματος τῶν ἐν τῷ Τύπῳ δηλώσεων τῶν Ἀρχιερέων, ἀπεδοκίμασε τὸν μὴ ἐποικοδομητικὸν διὰ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας τρόπον ἐκδηλώσεως τῶν ἀπόψεων αὐτῶν. Εἰδικώτερον δὲ ἐξετάσασα τὰς περιπτώσεις τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Χρυσοστόμου καὶ Μαρωνεῖας κ. Τιμοθέου, διὰ μὲν τὸν πρῶτον ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐνεργηθῶσι κατ' αὐτοῦ τακτικά ἔνορκοι ἀνακρίσεις, τὸν δὲ δεῦτερον ἀπῆλλαξε πάσης κατηγορίας, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν μετὰ τὸ ἀνακοινωθῆν τῆς Ἱεράς Συνόδου δήλωσιν αὐτοῦ, ὅτι θεωρεῖ διευθετηθῆν ἤδη τὸ ἀνακινηθῆν ζήτημα.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 19 Νοεμβρίου ἐπελήφθη τῶν ὑποθέσεων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολυκάρπου, Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Νικοδήμου καὶ πρῶτην Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Καλλινίκου, καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως εἰς μὲν τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολυκάρπου, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Νικόδημον καὶ πρῶτην Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Καλλινίκου γίνωσιν αὐστηραὶ συστάσεις, διὰ δὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κορινθίας κ. Παντελεήμονα, ὅπως ἐνεργηθῶσι κατ' αὐτοῦ τακτικά ἔνορκοι ἀνακρίσεις.

Ἐκκλησιαστικὸν Συνοδικὸν Δικαστήριον

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συνοδικὸν Δικαστήριον διὰ ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς, συνεδρίασαν τὴν 12, 13, 14, 15, 17 καὶ 18 Νοεμβρίου ἔ. ἔτους, ἐξέδωκε τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις:

1) Εἰς τὸν ἀρχιμ. Μᾶρκον Γιαννάκη, τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

2) Εἰς τὸν ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελον Φερτίδη, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς ἐξαμήνου ἀργίας μετὰ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ καὶ ἰσοχρόνου περιορισμοῦ εἰς τὴν Ἱ. Μοῦνην Ἁγίου Νικάνορος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν.

3) Τὸν ἀρχιμ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

4) Εἰς τὸν ἀρχιμ. Αὐξέντιον Φράγκον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν μετὰ ἰσοβίου ἐγκαταβίωσης εἰς τὴν Ἱ. Μοῦνην τῆς Μετανοίας του.

5) Εἰς τὸν ἱερέα Ἰωάννην Νικολάου, τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

6) Εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Δούκαν, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνοῦρας, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς δεκαπενθημέρου ἀργίας μετὰ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν του.

7) Εἰς τὸν ἀρχιμ. Σπυρίδωνα Μαρτζοῦκον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

8) Τὸν ἱερέα Ἀπόστολον Χριστοδούλου, τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

8) Τὸν ἱερέα Δημήτριον Πετρακᾶκον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Καρυστίας, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

10) Εἰς τὸν ἀρχιμ. Γεράσιμον Σελάρον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

11) Τὸν ἱερέα Κωνσταντῖνον Φαφούτην, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

12) Εἰς τὸν ἱερομόναχον Ἀγαθόνικον Τριανταφυλλοῦλον, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σύρου, ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐπαναγωγῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν.

13) Τὸν ἱερέα Χριστόδουλον Βούβουσαν, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σύρου, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

14) Τὸν ἱερέα Δημήτριον Βάντην, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκήρυξεν ἀθῶον.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου ἔ. ἔτους:

Ἐτέλεσε τὴν 9 Νοεμβρίου Μνημόσυνον ἐν μὲν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου πρ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Θ. Ρακιντζῆ, ἐν δὲ τῷ Ἀ' Νεκροταφείῳ ὑπὲρ τῶν Ἐυεργετῶν καὶ Ἀρχόντων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὡς καὶ τὰ ἐγκαίνια τῶν «Σπιτιῶν Γαλήνης τοῦ Χριστοῦ» τῶν ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Ἰωάννου Γαργαρέττας, Ἁγίου Θεράπποντος Ζωγράφου καὶ Ἁγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων.

— Τὴν 13 Νοεμβρίου Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν Πλατεῖαν Μητροπόλεως Μνημείου τοῦ Ἐθνομόρτυρος Χρυσοστόμου Σμύρνης.

— Τὴν 14 Νοεμβρίου Τρισάγιον εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ὀμιλήσας καταλλήλως.

— Τὴν 16 Νοεμβρίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ Ἀθηνῶν, συνιερουργούντων τῶν Μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου, τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν.

Ἐχοροστάτησε τὴν 7 Νοεμβρίου κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἰδρύματος Ἀναπήρων (Κ.Α. Π.Α.Ψ.).

— Τὴν 8 Νοεμβρίου κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ τοῦ Σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

— Τὴν 15 Νοεμβρίου κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ Ἁγίας Εἰρήνης, ὀμιλήσας ἐν συνεχείᾳ πρὸς τοὺς Κατηχητὰς καὶ Κατηχητρίδας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Συνιεργάσθη τὴν 6 Νοεμβρίου μετὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Δημητρά.

— Τὴν 7 Νοεμβρίου μετὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρθοπεδικῶν κ. Ν. Σιώρη.

— Τὴν 10 Νοεμβρίου μετὰ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ΟΔΔΕΠ κ. Ἥλ. Στρεργιοπούλου, τοῦ ἀπεδρόμου τοῦ ΑΣΔΥ κ. Δ. Οἰκονόμου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ ἀναπληρωτοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀγαθαγγέλου.

Προήδρευσε τὴν 6 Νοεμβρίου τῆς συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κασιματείου Κληροδοτήματος.

— Τὴν 7, 10 καὶ 20 Νοεμβρίου τῆς συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεγέρσεως Ἡρώδου Ἁγίας Λαύρας.

— Τὴν 11, 12, 14, 15, 17, 18, 19 καὶ 20 τῶν συνεδριῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου.

Ἐπεσκέφθη τὴν 10 Νοεμβρίου τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτον, ὅστις ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τὴν 12 Νοεμβρίου.

Προέπεψε τὴν 16 Νοεμβρίου εἰς τὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Νικόλαον, ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν ἔδραν τοῦ.

Παρέστη τὴν 6 Νοεμβρίου εἰς τὸν ἐναρκτήριον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Φ. Μπουμπουλίδου.

— Τὴν 7 Νοεμβρίου εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίαν τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου Γαστρεντερολογίας.

— Τὴν 9 Νοεμβρίου εἰς τὴν τελετὴν τῆς Χ.Φ.Ε.

— Τὴν 12 Νοεμβρίου εἰς τὴν ἐν τῇ Ἐξαρχίᾳ τοῦ Παναγίου Τάφου τελετὴν τῆς παρασημοφορήσεως τοῦ κ. Δ. Σκουζῆ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενεδίκτου.

— Τὴν 15 Νοεμβρίου εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ κέντρου κοβαλτοθεραπείας τοῦ Ι.Κ.Α.

— Τὴν 20 Νοεμβρίου εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίαν τῶν Νομαρχῶν Ἑλλάδος.

Ἐδέχθη τὴν 6 Νοεμβρίου τοὺς Καθηγητὰς Παν/μίου κ. κ. Μᾶρκον Σιώτην καὶ Crondel.

— Τὴν 7 Νοεμβρίου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καρθαγένης κ. Παρθένιον, τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κ. Κ. Καραπιστόλην, τὸν πανσο. ἀρχιμ. Νήφωνα Θωμαδάκην, τὸν καθηγητὴν Πανεπιστημίου κ. Σ. Παπασταύρου, τὸν Δήμαρχον Περάματος καὶ τὸν ταξίαρχον κ. Β. Μπαλλογιάννην.

— Τὴν 19 Νοεμβρίου τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὁρους κ. Παῦλον καὶ Χίου κ. Χρυσόστομον.

Ἐπιμορφωτικαὶ Συνάξεις Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1969, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, παρουσιάσθη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, τοῦ Πρωτοσυγκέλλου, τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστ. Διακονίας, τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐπιτρόπων, τῶν Ἱεροκηρύκων τῆς Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ 28 νέων Ἐφημερίων, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐναρξὶς τῶν «Ἐπιμορφωτικῶν Συνάξεων Νέων Ἐφημερίων» τῆς Ἱερῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.

Μετ' ἀπόφασιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, οἱ νέοι Ἐφημερίοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ παρακολουθοῦν ἐκάστην Πέμπτην δύο εἰδικὰ ἐπιμορφωτικὰ μαθήματα. Αἱ συνάξεις θὰ γίνωνται εἰς τὸ οἶκμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἀναλυτικῶς τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς θέματα: 1) «Μὲ τὴν Γραφὴν ἀνά χειρᾶς», 2) «Διὰ τὴν πνευματικότητα τοῦ Ἱερέως», 3) «Παρτερικὰ διδαχά», 4) «Κανονικὰ μελέται», 5) «Ὁ Ἐφημέριος μετ' ἐπιτραχηλίου», 6) «Ὁργάνωσις Ἐνορίας» καὶ 7) «Ἀπορία καὶ προβλήματα».

Ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιμορφωτικῶν συνάξεων εἶναι ἡ προσωπικὴ πνευματικὴ καλλιέργεια εἰς βάθος καὶ ἡ καλύτερα ὀργανώσις καὶ ἀπόδοσις τῆς Ἐνοριακῆς Διακονίας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Χρυσόστομου συνεκλήθησαν καὶ ἐφέτος τέσσαρα τοπικὰ Ἱερατικά Συνέδρια τῶν ἐφημερίων τῆς Ἱερῶν Μητροπόλεως Φωκίδος. Τὸ πρῶτον συνεκλήθη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Προφήτου Ἥλιου — Παρνασσίδος τὴν 14 καὶ 15 Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ συμμετέσχον αὐτοῦ 26 Ἱερεῖς καὶ δύο διάκονοι. Κατ' αὐτὸ ὁ Ἱερεὺς Ταξίαρχης Γκιούλος, ἐφημέριος Βουνιχώρας, ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ὁ Ἱερεὺς πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου». Τὸ δεύτερον συνεκλήθη εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀθανασίου Γραβιᾶς τὴν 28 καὶ 29 Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ συμμετέσχον αὐτοῦ 15 Ἱερεῖς, ὠμίλησε δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὁ Ἱερεὺς Χαράλαμπος Παπαευθυμίου, ἐφημέριος Παλαιοχωρίου. Τὸ τρίτον συνήλθεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Βαρνακόβης — Δωρίδος τὴν 18 καὶ 19 Αὐγούστου ἐ.ἔ. καὶ συμμετέσχον αὐτοῦ 23 Ἱερεῖς. Κατ' αὐτὸ ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος ὁ Ἱερεὺς Σπυρίδων Βούλγαρης, ἐφημέριος

Καστρακίου. Τὸ τέταρτον συνήλθεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς — Λιδωρικίου τὴν 22 καὶ 23 Σεπτεμβρίου καὶ συμμετέσχον αὐτοῦ 30 Ἱερεῖς. Τὸ θέμα «Ὁ Ἱερεὺς πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου» ἀνέπτυξεν ὁ Ἱερεὺς Ἰωάννης Μπιοβιάτσης, ἐφημέριος Λιδωρικίου.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῶν Συνεδρίων ἦτο κοινόν. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἡμέρας ἐτελεῖτο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ ἡ θεία Λειτουργία. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἐφημερίους συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἱερατικῶν τῶν καθηκόντων, παρεκάθητο δὲ μετ' αὐτῶν εἰς κοινὴν τράπεζαν, ἐν ἧ εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτοὺς λόγους πατρικούς.

— Εἰς τὴν ἔδραν τῆς Μητροπόλεως ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον διώροφον Ἐκκλησιαστικὸν μαθητικὸν Οἰκοτροφεῖον δυνάμει 60 τροφίμων. Ἡ δαπάνη διὰ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ προϋπολογίσθη εἰς δραχμὰς 800.000. Αἱ ἐργασίαι συνεχίζονται καὶ τὸ ἔργον συντόμως θ' ἀποπερατωθῆ, τῇ συνδρομῇ τῶν φιλανθρώπων χριστιανῶν καὶ τῶν Ἐταιριῶν Μεταλλείων.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΑΡΧΕΙΟΝ

Προτάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου, ἐκλήθησαν ὡς μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἰμβρου καὶ Τενέδου κ. Νικόλαος, Εἰρηνοπόλεως κ. Συμεὼν καὶ Κολωνίας κ. Γαβριήλ.

— Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας ἀπέστειλε τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔτους πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα τὸν Πάπαν Ρώμης Παῦλον τὸν ΣΤ' τὸ ἕξῃς τηλεγράφημα:

«Α. Ἀγιότητα Πάπαν Ρώμης Παῦλον τὸν ΣΤ'

Ρώμη

Δύο ἔτη διέρρευσαν ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς συναντήσεως ἡμῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Βασιλικῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῇ αἰωνίᾳ πόλει. Ἀναθεωροῦντες τῶ πνεύματι τὸν παρελθόντα τοῦτον χρόνον, ἐν εὐγνωμοσύνῃ δοξάζομεν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλογήσαντος καὶ ἀμείψαντος τὴν κοινὴν ἡμῶν ἀγίαν πρόθεσιν καὶ προσπάθειαν.

Ἡ Ἱερὰ ὑπόθεσις τῆς ἐνόητος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξελισσεται συνεχῶς. Αἱ καρδίαι θερμαίνονται, τὰ πνεύματα φωτίζονται καὶ αἱ συνειδήσεις ἐξαγνίζονται πρὸς ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης καὶ ἀγίας ἡμέρας, καθ' ἣν πραγματοποιηθήσεται ἡ κοινὴ Ἱερὰ Μυσταγωγία, ἀρξάμενη ἔκτοτε καὶ μήπω πληρωθεῖσα.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ἐπετείου χαριερίζοντες ἀδελφικῶς τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν καὶ περισπούδαστον Ἀγιότητα, εὐχαριστοῦμεν Αὐτῇ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς καὶ τὴν τιμίαν Συνοδείαν ἡμῶν περιποιήσεις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀλησμονήτου ἡμῶν παραμονῆς ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἀνατελῇ ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἀγία ἡμέρα, ἐν ἧ ἡνωμένοι θέλομεν μετάσχει ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τῆς Ἀγίας Τραπέζης ἐν τῇ ἀναφορᾷ τῆς Εὐχαριστίας ἐπ' ἀγαθῶ τῶν Χριστιανῶν, τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ πάντων ἐκείνων, οἵτινες προηγήθησαν ἡμῶν ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἐλπίδι.

Φανάριον, 25/10/1969.

† Πατριάρχης Ἀθηναγόρας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Εἰς τὸ ἄρτι ληφθὲν τεύχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1969 τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας δημοσιεύεται περιγραφή τῆς εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου ΣΤ', ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου ἐ. ἔτους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὁ Μακαριώτατος ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἐν Ζαγκόρσκ Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σεργίου, εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τῆς Μόσχας καὶ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Κίβρου.

— Τὴν 8 Ἰουλίου 1969 ἐπισκέφθη τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης πάσης Γεωργίας κ. Ἐφραίμ Β', συνομιλήσας μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Λενινγκράντ καὶ Νόβγοροντ κ. Νικόδημου.

— Ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 16 Ἰουλίου ὁμάς ρωμαιοκαθολικῶν ἱερέων τῶν ΗΠΑ ἐπισκέφθη τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων.

— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας κ. Μάρκος ἐπισκέφθη τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ 15 μέχρι 24 Ἰουλίου ἔ. ἔτους, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

— Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Λενινγκράντ καὶ Νόβγοροντ κ. Νικόδημος ἐδέχθη τὴν 20 Ἰουλίου ἔ. ἔ. τὸν ρωμαιοκαθολικὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Μονακὸ κ. Ζάν Κάππα, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθη τὴν Σοβ. Ἐνωσιν κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν.

— Ὁ ὑφηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας, ἠγούμενος Μάρκος Λοζίνσκι ἀνεκηρύχθη μάλιστα, ὑποβαλὼν διατριβὴν ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ λαϊκοῦ καὶ τοῦ μοναχοῦ κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἐπισκόπου Ἰγνατίου (Μπριαντσανινοφ)». Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰγνατίος ὑπῆρξεν ἐξέχουσα πνευματικὴ μορφή τοῦ 19 αἰῶνος. Διὰ τοῦ ἐναρέτου βίου καὶ τῶν συγγραφῶν του ἐξέφρασε τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κυρία θέσις του εἶναι, ὅτι ὁ Χριστιανὸς διὰ τῆς πνευματικῆς ζωῆς εὐρίσκει τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του καὶ ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ βοηθεῖ νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς αἰωνίου ζωῆς.

— Ἐφέτος ἐπεράτωσαν τὸν τριετῆ κύκλον σπουδῶν τῆς παρὰ τῆ Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λενινγκράντ λειτουργούσης Σχολῆς διὰ τὴν ἀφρικανικὴν χριστιανικὴν νεολαίαν 5 σπουδασταὶ τῆς Οὐγκάντα, 1 τῆς Κένυα καὶ 1 τῆς Αἰθιοπίας. Ἡ φοίτησις εἰς τὴν ἐν λόγω Σχολὴν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν προετοιμασίαν ἱερέων καὶ θεολόγων διὰ τὸν ὀρθόδοξον πληθυσμὸν σειρῶς ἀφρικανικῶν χωρῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας εἶχε περὶ τὰ μέσα τοῦ τρέχοντος ἔτους 11 Μητροπολίτας, 8 Βοηθούς Ἐπισκόπους, 3.720 ἑνοριακοὺς καὶ μοναστηριακοὺς ναοὺς, 1.785 ἡμερησίους, 550 περίπου συνταξιούχους ἱερεῖς, περὶ τοὺς 30 ἀρχιμανδριτάς, περὶ τοὺς 200 μοναχοὺς καὶ 300 μοναχὰς καὶ 120 μοναστήρια.

Τρία μοναστήρια εἶναι σταυροπηγικά: τῆς Ρίλας (11 μοναχοί), τοῦ Μπάτοκοβο (16 μοναχοί) καὶ τοῦ Τρόϊαν.

Ἡ Θεολογικὴ Ἀκαδημία Σόφιας ἔχει 100 τακτικοὺς καὶ περὶ τοὺς 30 ἐκτάκτους φοιτητάς, τὸ δὲ Σεμινάριον τοῦ Τσέρεπις περὶ τοὺς 200 σπουδαστάς.

ΣΥΡΙΑΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΝΔΙΩΝ

Κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου «Ἰνδικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν», ὁ ἐπίσκοπος Mar Thomas Tharayil τοῦ Kottayam εἶπεν εἰς μίαν ὁμάδα σπουδαστῶν τοῦ ἐν Vadavathoor Σεμιναρίου τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ πνευματικὴ ζωὴ δύναται νὰ προέλθῃ μόνον ἀπὸ μίαν ἀληθινὴν λειτουργικὴν ζωὴν. Εἰς τὴν λειτουργίαν ὁμολογούμεν τὴν πίστιν μας, ἡ ὁποία βασιζέται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπὶ τῶν Πατέρων. Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας πρέπει νὰ διαποτίζη τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων μας, πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ὑπάρχει ἴσως καλῆτερος τρόπος ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Πατέρων τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐληξαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἐν Βατικανῷ συνελθούσης ἐκτάκτου Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἦρχισαν αἱ ἐργασίαι ἀναθεωρήσεως τοῦ Κογκορδάτου Ἰσπανίας καὶ Ἁγίας Ἐδρας.

— Ὁ ρωμαιοκαθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βιέννης καρδινάλιος Καίνιχ, εἰς δηλώσεις του πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, ἐτόνισε τὰ ἑξῆς: «Ἐδήλωσα πάντοτε, ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀρχίσω διάλογον μετὰ τῶν μαρξιστῶν».

— Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἱεραρχία τῆς Γαλλίας προέτρεψε τοὺς πιστοὺς τῆς χώρας, ὅπως ἀντικαταστήσουν τὴν καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν ἀποχὴν κρέατος διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ τοῦ καπνοῦ. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου, ἐδήλωσεν ἡ Γραμματεία τῆς Ἱεραρχίας, διατηρεῖται τὸ πατροπαράδοτον πνεῦμα τῆς νηστείας ὑπὸ νέαν μορφήν καὶ λαμβάνεται θετικὸν μέτρον ὑπὲρ τῆς δημοσίας ὑγείας.

— Ἡ Ἁ. Ἀγιότης ὁ Πάπας Παῦλος Στ' ἐν λόγῳ αὐτοῦ ἐξῆρε τὴν ἡρωϊκότητα τῆς παρθενίας τῶν κληρικῶν, τὴν ὁποίαν ἔχαρακτήρισε ὡς «φοβερὸν καὶ ὑπέροχον ἰδανικόν».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λενινγκράντ κ. Νικόδημος, μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ εἰς Μπάρι τῆς Ἰταλίας προσκυνητήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μετέβη εἰς Νεάπολιν, ἔνθα ἐπισκέφθη τὸν ρωμαιοκαθολικὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς πόλεως καρδινάλιον Οὔρσι. Ὡσαύτως ὁ Ρώσος μητροπολίτης προσεκύνησε τὸ ἐκεῖ φυλασσόμενον λείψανον τοῦ ἁγίου Ἰανουαρίου.

— Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν θὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ ἀπὸ τῆς 26ης μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου Παγκόσμιον συνέδριον οἰκουμενικῆς συνεργασίας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν. Ἐκατὸν ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἰδικοί ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἀναπτύξεως θὰ συνέλθουν πρὸς μελέτην τῶν δυνατοτήτων περαιτέρω συμβολῆς τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ταύτης.

— Ἡ Ἐπιτροπὴ Βοηθείας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν προσέφερεν εἰς τὸν Μακ. Πατριάρχην τῶν Σέρβων κ. Γερμανὸν 10.000 δολλαρίων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας.

ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὸ ἀπὸ τῆς 23ης μέχρι καὶ τῆς 26ης Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. διοργανωθὲν ἐν Chevètogne τοῦ Βελγίου Πατρολογικὸν Συνέδριον, οὗτινος οἱ μετασχόντες ἡσχολήθησαν εἰδικῶς μετὰ τὴν μελέτην ἀρισμένων πτυχῶν τῆς πολυπλεύρου προσωπικότητος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, εἶναι μία εἰσέτι ἀπόδειξις τῆς διεθνῶς παρατηρουμένης στροφῆς πρὸς τὰς μεγάλας μορφὰς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα σύνεδροι — ἐξ ὧν δύο ἐξ Ἑλλάδος — ἀσχολούμενοι εἰδικῶς μετὰ τὴν μελέτην τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου, παρουσίασαν περίληψιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκπονηθεισῶν μελετῶν καὶ συνεζήτησαν εἰδικώτερον τὰ ἑξῆς θέματα: «Αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἔκδοσιν καὶ τὴν μελέτην Γρηγορίου τοῦ Νύσσης σύγχρονοι ἐργασίαι», «Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης καὶ ἡ Βίβλος», «Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὡς φιλόσοφος».

Τοῦ συνεδρίου προήδρευεν ὁ καρδινάλιος Jean Daniélou, ὁ κύριος μετὰ τοῦ ἀποβιώσαντος Werner Jaeger συντελεστής τῆς συγχρόνου πρὸς τὸν μέγαν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας στροφῆς, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς καθηγητρίας τῆς μετακλασσικῆς φιλολογίας τῆς Σορβόννης κ. Marguerite Harl.

Κατὰ τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἡ συνέχισις τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος συνεργασίας τῶν ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς συνόδων, οἵτινες προσφυῶς ἔχαρακτηρίσθησαν ὡς «μία οἰκογένεια», ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μεγάλου Πατρὸς Γρηγορίου τοῦ Νύσσης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἐμμανουὴλ Ι. Καρπαθίου, Μητροπολίτου Κῶ, ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗ. Τόμος δεύτερος. Μέρος δεύτερον. Ἀναμνηστικὸς τόμος πεντηκονταετίας ἐν τῇ Ἱερωσύνῃ (Φύσις, Παθολογία, Διαγνωστική, Θεραπευτική, Διεύθυνσις καὶ ἐκτίμησις τῶν ἀμαρτημάτων καθ' ἕκαστον). Ἐν Ἀθήναις 1965 σ. 614.

Τοῦ Αὐτοῦ, Ἀρχεῖον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κῶ (Δωδεκανήσου). Τεῦχος τέταρτον: Κώδικες (ΔΑ'—ΡΙΕ' = 31-115), Φάκελλοι Ἐγγράφων, Τετράδια, Φυλλάδες, Ἀντικείμενα. Μετὰ παραρτήματος «Πνευματικῆς Κυψελίδος» τοῦ συγγραφέως. Ἀθήναι 1962 σ. 165+79.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κῶ κ. Ἐμμανουὴλ Καρπαθίος εἶναι εἰς τῶν πολυγραφωτέρων συγγραφέων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Γνωστὸς ἐν τε τῇ κυρίως Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ διεθνῶς μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ θεολογικὰς, ἀρχαιολογικὰς, παλαιογραφικὰς, λαογραφικὰς, λογοτεχνικὰς καὶ πληθῆς ἄλλης ἐγκυκλοπαιδικῆς πολυμαθείας ὕλης Μελέτας του, ἐπεβλήθη ἤδη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πρωτολείων καὶ λίαν συναρπαστικῶν ἄρθρων του ἐν ἔτει 1909 καὶ ἐφεξῆς. Πρόκεινται νῦν κυκλοφορούμενα ὑπὲρ τὰ 406 ἔργα, πρὸς δημοσίευσιν δὲ ἀπόκεινται ἕτερα 33 συγγράμματα, ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρει ἐν τῇ «Πνευματικῇ Κυψελίδι» αὐτοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοὶ ἀποστείλῃ καὶ τὰ δύο ἀνωτέρω σημειούμενα ἔργα αὐτοῦ. Ἀντιδωρούμενος λοιπὸν τῷ λογιωτάτῳ Ἱεράρχῃ καὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, τὸν λόγον τόνδε τὸν περιγραφικὸν καὶ σύντομον δίδω εὐχαρίστως, ἀνακοινῶν δημοσίᾳ τὸ περιεχόμενον τῶν δύο πονημάτων.

Πεῖρα ὑπὲρ πεντηκονταετῆς, πατερικῆ γνῶσις ἐξαιρετος, κοινωνιολογικαὶ διαπιστώσεις καὶ ἠθικαὶ ἀξιολογήσεις μετ' εὐθυκρισίας, πνευματικαὶ ἐμπειρία καὶ κριτικὴ ικανότης ἐπιλογῆς τῶν ἐκάστοτε θεραπευτικῶν μέσων πρὸς ἴασιν τῶν πνευματικῶς νοσούντων καὶ παραινέσεις ἐπιτυχεῖς πρὸς τοὺς «Ἐξομολόγους-Θεραπευτὰς» Ἱερεῖς μας, προσδίδουσιν εἰς τὸ ἔργον λίαν ἐνδιαφέρουσαν βαρύτητα. Πρὸς τοῦτοις ἡ βαθύτης, ὅσον καὶ σφῶρον καὶ μεμετρημένη ἐκθεσις, παρὰ τὴν ἀφοριστικὴν καὶ κανονιστικὴν μέθοδον τοῦ σ., καθιστοῦν τὸ ἔργον πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον καὶ περισπούδαστον οὐ μόνον διὰ τοὺς Θεολόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς Νομικούς, Κανονολόγους καὶ Κοινωνιολόγους. Ἡ κατ' ἀλφάβητον παράθεσις καὶ ἀνάπτυξις τῶν θεμάτων διευκολύνει τὴν ἀναζήτησιν ἐκάστοτε τοῦ ἐνδιαφέροντος λήμματος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ πράγματι σπουδαῖον θεωρητικὸν βοήθημα «θεραπευτικῆς» τῶν ἀμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν, χρησιμώτατον διὰ τοὺς Πνευματικούς καὶ Ἐξομολόγους τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα Θεολόγον καὶ Νομικὸν—Κανονολόγον ὠφελιμώτατον.

Εἰς τὸ Δ' τεῦχος τοῦ «Ἀρχείου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κῶ» περιγράφονται οἱ Κώδικες ὑπ' ἀριθ.

31-115. Εἰς τὸ Β' μέρος καταχωρίζονται οἱ Φάκελλοι τῶν Ἐγγράφων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κῶ. Τέλος ἀνακοινοῦνται τὰ Τετράδια, αἱ Φυλλάδες καὶ τὰ λοιπὰ Ἀντικείμενα. Τὸ ἔργον, μετὰ τῶν προηγουμένων τευχῶν, εἶναι ἀπόρροια τοῦ ζήλου τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς περισυλλογὴν καὶ διαφύλαξιν τῶν Ἀρχείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἣν ἐπὶ εἰκοσι καὶ πλέον ἔτη ἐποίμανε. Τὸ «Ἀρχεῖον» τοῦτο διήρσεν ὁ Σεβ. εἰς α) «Ἀρχεῖον Δουλείας» καὶ β) «Ἀρχεῖον Ἀπελευθερώσεως», περιορισθεὶς εἰς τὴν περιγραφὴν μόνον τοῦ πρώτου. Περὶ τοῦ δευτέρου «Ἀρχείου» κάμνει λόγον ἐν τῷ ἔργῳ του «Ἐκκλησία Κῶ». Ἐν παραρτήματι παρέχει τὴν ἀναγραφὴν τῶν τίτλων τῶν τε αὐτοτελῶν Μελετῶν του, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν δημοσιευμάτων του ἐν Περιοδοικοῖς. Οὕτω πως δύναται τις νὰ λάβῃ πλήρη γνῶσιν τῆς πλουσιωτάτης παραγωγῆς τοῦ πολυγράφου συγγραφέως.

Ἐπιστημονικὸς ζήλος, ἐπιμέλεια, ἐργατικότης καὶ ὑπὲρ πάντα ἀγάπη πρὸς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν, ἣν διεποίμανεν ἐπὶ δύο δεκαετίας, ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον τὴν εὐγενῆ ιδέαν τῆς συγκεντρώσεως καὶ συστηματοποίησεως τῶν Ἀρχείων τῆς Ἐπαρχίας του, χρησιμωτάτων διὰ τὸν ἱστορικὸν καὶ μάλιστα τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος, διὰ μίαν Ἐπαρχίαν—τῆς Δωδεκανήσου—, διὰ τὴν ὁποῖαν πᾶν ἄλλο ἢ ἄφθονοι εἶναι αἱ ἱστορικαὶ εἰδήσεις, ἐκ τε τοῦ παρελθόντος, τοῦ Μεσαίωνα καὶ τῆς Μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς, ἀκόμη καὶ τῆς νεωτέρας.

Κ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κάτωθι ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἀγίου Γεωργίου Κεραμιδίου καὶ 2) Ἀγίου Γεωργίου Ν. Ἀγγιάλου (Β' Ἐφημέριος), παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 ἀπὲρ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων, ἄρθρ. 34 παρ. 1 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά.

Ἐν Βόλῳ τῇ 20ῃ Νοεμβρίου 1969.

† Ὁ Δημητριάδος ΗΛΙΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ ἀπὲρ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Παναγίας Ἀχειροποιήτου Θεσσαλονίκης, 2) Γενήσ. Θεοτόκου Θεσσαλονίκης, 3) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σίνδου, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Πευκῶν καὶ 5) Ἀγίου Στεφάνου Ἐξοχῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιδοικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 20 Νοεμβρίου 1969.

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΑΒΩΝΙΑΣ

Ἱερά Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200 / 1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) μιᾶς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων, 2) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γερασίμου, 3) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς, 4) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Φανουρίου, 5) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας, 6) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος, 7) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Χαλανδρίτση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, 8) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Ἀραχωβιτικῶς Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, 9) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Πέττα Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 10) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Σαραβαλλίῳ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ 11) μιᾶς θέσεως τοῦ ἐν Μαζαρακίῳ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων τῶν.

Ἐν Πάτραις τῇ 6ῃ Νοεμβρίου 1969.

† Ὁ Πατρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἑνοριῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Πάλιουρα, 2) Ἁγίου Νικολάου Μπουρτζίου Χαλκίδος, 3) Κοιμ. Θεοτόκου Δοκοῦ, 4) Ἁγίου Ἰωάννου Ἀτταλῆς, 5) Ἁγίας Παρασκευῆς Χαλκίδος, 6) Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης Πρόκοπιου, 7) Ἁγίων Ἀναργύρων Κλήματος, 8) Ἁγίων Ταξιαρχῶν Κοκκινόμηλιδος, 9) Ἁγίου Ἰωάννου Γαλατσῶνος, 10) Ἁγίας Τριάδος Κερασιᾶς, 11) Ἁγίου Ἰωάννου Ἡλίων, 12) Ἁγίας Παρασκευῆς Σέττας, 13) Ἁγίας Τριάδος Πούρνου, 14) Γεν. Θεοτόκου Κουλούρου-Μαρουλίου καὶ 15) Ἁγ. Ἰωάννου Γουργοβίτης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 6ῃ Νοεμβρίου 1969.

† Ὁ Χαλκίδος ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

G. F. Dempster, Μὲ τὴν ἀγάπη ὁδηγῶ. Μετάφρασις Γ. Δ. Περερῆ. Ἐκδόσεις «Ἡ Δαμασκός». Ἀθήναι 1969, σελ. 169.

C. Papoulidis, Portée oecuménique du renouveau monastique au XVIIIe siècle dans l'Eglise Orthodoxe. Offprint «Balkan Studies». Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 105-112.

Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Γ. Ἀποστολοπούλου Ἡ κατὰ Χριστὸν νηστεία. Ἀθήναι 1961, σελ. 14.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ ὄρκου κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ἀθήναι 1969, σελ. 76.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου τῆς οὐσιαστικῆς ἐνότητος τῆς θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ Κ.Η.Ι. Χριστῷ κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ἀθήναι 1969, σελ. 152.

Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, καθηγητοῦ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, Ἰάκωβος Στεφανίδης, Μητροπολίτης Ἱκονίου, 1916-1965. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Περιδικίου «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς». Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 24.

Ἡ μορφή καὶ τὰ ἔργα τοῦ Κωνσταντίνου Δ. Κυριακοπούλου, ἱατροῦ-ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου. Εἰσαγωγή-Βιογραφία-Σχόλια ὑπὸ Ἀνδρέου Ἡλία Μιχαλοπούλου. Ἐκδίδεται τῇ φροντίδι τῶν Νικήτα καὶ Μαρίας Πολυχρονοπούλου, (σελ. 286.)

Thomas Merton, Ἐξομολογήσεις τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Μετάφρασις - ἐπιμέλεια Ἑλένης Καρίτα. Ἐκδόσεις «Τῆνος», ὁδὸς Βαλσαμῶνος 16. Ἀθήναι 1969, σελ. 96.

Μητροπολίτου Τρικῆς καὶ Σταγῶν Διονυσίου, Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον. Τόμος δευτέρος. Ἀθήναι 1969, σελ. 308.

Γεωργίου Γ. Μπεκατώρου, Τάξις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν 1970 κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀθήναι 1970, σελ. 258.

Νικολάου Π. Βασιλειάδου, Ἀπὸ τὰ προβλήματα τῶν νέων μας. Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ». Ἀθήναι 1969, σελ. 281.

Ἡρ. Παπαδημητρίου καὶ Νικ. Π. Βασιλειάδου, Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν (καίμενον-σύνοτομος ἐρμηνεῖα — σχόλια καὶ πρακτικὰ παρατηρήσεις). Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ». Ἀθήναι 1969, σελ. 135.

Ἐλένης Χ. Χιώτου, Ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος «Ἡ Ἀμπελος». Ἀθήναι 1969, σελ. 341.

Ἀναστασίου Π. Τίγκα, θεολόγου, Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου τεκμηριωμένον γεγονός. Ἀθήναι 1969, σελ. 29.

Ἀνδρέου Ἰωάν. Φυτράκη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν — Συμβούλου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, Ἐπιτεύγματα καὶ μελλοντικὴ ἐπιδιώξις τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς (Ἀπόψεις τινὲς ἐπὶ τῇ 125ετηρίδι αὐτῆς). Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Πανηγυρικοῦ Τόμου ἐπὶ τῇ 125ετηρίδι τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Ἐν Ἀθήναις 1969, σελ. 38.

Σάββα Νανάκου, Δρος Θεολ. - Dipl. M. A. Phil., Μελέται - Ἄρθρα - Ἐπιστολαὶ (ἐδημοσιεύθησαν εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας). Τεύχος Α'. Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1969, σελ. 100.

Παρνασσός, περιοδικὸν σύγγραμμα κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδόμενον. Περίοδος δευτέρα, τόμ. ΙΑ', ἀριθ. 3 (Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 1969), σελ. 321-476.

Ἑλληνικά, φιλολογικὸν ἱστορικὸν καὶ λαογραφικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, τόμος 22ος, τεύχος 1ον, Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 312-4 πίνακες.

Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου, τετραμηνιαία νομοκανονικὴ ἐπιθεώρησις, ἔτος ΚΔ', τευχ. 1-2, Ἀθήναι 1969, σελ. 91.

Ἱερὸν Κοινόβιον Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Γερασίμου ἐν Κεφαλληνίᾳ κατὰ τὰ Πατριαρχικὰ Συγγίλια καὶ λοιπὰ ἔγγραφα. Εὐλογία Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Πρωκοπίου, ἐπιμέλεια καὶ ἐπιστάσις πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Γκέλη, π. Θ. Ἀθήναι 1969, σελ. 86.

Γ. Δ. Γεωργίου, Γυμνασιάρχου μαθηματικοῦ, Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης ὡς παιδαγωγικὴ προσωπικότης. Ἐν Ἀθήναις 1969.

Αἰμιλιανοῦ Ν. Τσιρπανλῆ, Δ.Θ., S.T.M., Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ ἀειπάρθετος Θεοτόκος εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ἘΑ' τόμου τῆς «Νέας Σιών». Ἐν Ἱεροσολύμοις 1966, σελ. 29.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ περὶ Ἐκκλησίας καὶ Μυστηρίων διδασκαλία Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία». Ἀθήναι 1966, σελ. 28.

Τοῦ αὐτοῦ, The Anthropology of Saint John of Damascus. Reprinted from «Theology». Athens 1969, σελ. 62.

Γεωργίου Δ. Κουβέλα, Ἡ ἠθικὴ κρίση στὶς Σκανδιναβικὲς κοινωνίες. Μελέτη. Καλαμάτα 1969, σελ. 23.

Στεφάνου Ἀθαν. Κοτσιάνου, διδάκτορος τοῦ Παν/μίου τῶν Παρισίων, δικηγόρου, Τὰ νομικὰ προβλήματα τῶν μεταμοσχεύσεων τῆς καρδίας καὶ τῶν ἄλλων ὄργάνων. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Νομικοῦ Βήματος», τεύχος 7ον - 8ον 1969, Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 33.

Κων. Ι. Λογοθέτου, Ὁ πλατωνικὸς Θεαίτητος καὶ οἱ Ἡρακλείτειοι. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Πλάτων» τόμ. 21, ἔτος ΚΑ' (1969), τεύχη 41/42. Ἀθήναι 1969, σελ. 25.

Ἰωάννου Καραβιδοπούλου, Ὑφηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἡ ἔννοια τοῦ «ἀλάτος» εἰς τὸ λόγιον τοῦ Ἰησοῦ ἐν Μάρκ. 9, 49-50· Λουκ. 14, 34-35· Ματθ. 5, 13. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». Ἀθήναι 1969, σελ. 12.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ παραβολικὸν λόγιον περὶ τοῦ «ἀλύχνου» ἐν τοῖς συνοπτικοῖς εὐαγγελίοις. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς». Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 10.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἑρμηνευτικὸν ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ II' τόμου τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1969, σελ. 381-492.

Ἀρχιμ. Χερουβεῖμ, Σύγχρονες Ἀγιορείτικες μορφές. 3. Καλλίνικος ὁ ἡσυχαστής. Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος «Ὁ Παράκλητος». Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1969, σελ. 68.

Θεοκλήτου Στράγκα, Ἀρχιμανδρίτου, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν 1817-1967. Α' Τόμος. Ἀθήναι 1969, σελ. 717. Πωλεῖται ἀντὶ 200 δραχμῶν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Δραγατσάνιου 2) καὶ παρὰ τοῦ ἐκδότου (Βούλγαρη 9, Ἀθήναι).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀποφάσει τῆς Ἐποπτικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς (Πρακτικὸν τῆς 23/1/69) ἀπαντες οἱ Ἱ. Ναοὶ τῆς Χώρας εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεστέλλετο ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» δὲν θὰ λαμβάνωσιν εἰς τὸ ἐξῆς φύλλον καθ' ὑποχρέωσιν. Οἱ Πρόεδροι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων ἐκάστου Ἱ. Ναοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ διὰ νὰ ἔχωσιν τὴν σειρὰν τῶν τόμων τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Ἱ. Ναῶν, παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγγράφως, συναποστέλλοντες καὶ τὴν ἐξ 100 δραχμῶν ἐτησίαν συνδρομὴν, δόδος Ἀγ. Φιλοθέης 19, Ἀθήναι (117), Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῶν προσεχῶν φύλλων τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Βασιλείου Μιχ. Βέλλα, ὅστις ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 24 Νοεμβρίου 1969.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 100 ἐτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 4 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ» δρχ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ φωνὴ τῶν κειμένων.

Ἰωάννου Καρμίρη, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπίσημα ἔγγραφα.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς νέων ἱερέων.

Νέα Βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλέφ. 710.734.